

Tempora Nostra

Voorwoord	1
Carla Faassen blikt terug en vooruit	2
Beekvliet bij de tijd	5
Hoe is het toch met... Anke Becker	10
Vic Willems wint Grote Prijs van NI	16
Beekvlietfamilies: Familie Zoomers	21
Willem-Jan Verlinden: De zussen Van Gogh	27
Werk/tekeningen Jan Lurinks	31
Beekvliet en Windows	32
Herdenking gijzelaars	34
Verslag jaarvergadering N.M.I.	37
Oud-Beekvlieters in het nieuws	38
Personalia	47
Colofon	48

Voorwoord september 2017

Leden van Nunc Meminisse Iuvat en lezers van Tempora Nostra,

Peter van Overbruggen,
redactievoorzitter TN

Rond de filosofieweek van begin dit jaar las ik een beschouwing van filosoof Joke Hermesen over twee soorten tijd: 'chronos' en 'kairos'. Chronos is de meetbare kloktijd en die bepaalt de chronologie der gebeurtenissen waaraan je niet kunt ontsnappen. Chronos wordt dan ook vanouds voorgesteld als een bebaarde opa. Zijn tijd loopt af. Daartegenover staat Kairos, verbeeld door een jonge God, weegschaal in de hand om het 'geschikte moment' te bepalen, het kwalitatieve moment te kiezen dat voor verandering kan zorgen. Kairos had ook een haarlok die je moest grijpen om mee te gaan met het momentum, in de stroom van de tijd. In onze 'Tempora Nostra' is het niet anders. Dit beeld past perfect bij Beekvliet, dat in zijn schoolnaam zelfs een dubbele stroom in zich draagt. Een

stroom die zijn eigen bedding en ritme zoekt. Wat vóór ons ligt, is bepalend: in toekomstige tijden moeten we het geschikte moment kiezen. Toch laat dit blad met name zien wat achter ons ligt, zonder dat verleden te idealiseren. Met enige afstand kijken we misschien wel scherper, in ieder geval anders, naar onszelf in de wereld van toen. Dat kan leiden tot nieuwe inzichten. Zo lezen we in deze uitgave hoe rector Carla Faassen vooruit- en terugblijkt en docent-redactielid Patrick van Aarle ons bijpraat over zijn 'Beekvliet bij de tijd'. Oud-docent Anke Becker onthult aan Mirian Boot (bijna) alles over haar bestaan na Beekvliet. Het verhaal van 'Beekvlietfamilie' Zoomers laat zien hoe opeenvolgende generaties zich aan deze school kunnen hechten en daarmee letterlijk geschiedenis schrijven. Dat de school nog steeds muzikale talenten aflevert bewijst Vic Willems met zijn 'Grote Prijs van Nederland'. Oud-leerling en Van-Goghauteur Willem-Jan Verlinden beschrijft zijn korte Beekvliettijd als 'meer dan een herinnering'. Ons oudste redactielid Jan Lurinks figureert in wat mogelijk een nieuwe rubriek kan worden, gevuld door beeldende kunstenaars uit de artistieke schoot van Beekvliet. Laat deze zin voor zijn oud-leerlingen 'in de kunsten' een aanmoediging zijn om ons van materiaal & een verhaal te voorzien. Marnix Lamers klapt uit de school met zijn herinnering aan de allereerste 'windows-ervaring' op school. Eind-redacteur Cees ter Stege doet verslag van een herdenking van gefusilleerde gijzelaars, waarbij een laatste overlevende aanwezig was. Zoals gewoonlijk bereikten weer diverse oud-Beekvlieters de perskolommen met lezenswaardig nieuws dat we graag met jullie willen delen. Ik eindig, zoals gewoonlijk, met een latijnse uitspraak die - hoewel aangetroffen op een Romeinse sarcofaag - bestemd is voor de levenden.

Respice et crede, hoc est, sic est, alius fieri non licet.

Lees en wees ervan overtuigd: dit is het, zo is het, het kan niet anders zijn.

Peter van Overbruggen, redactievoorzitter

Wederom geweldig jaar en veel nieuwe projecten

Een korte terug- en vooruitblik

Door Carla Faassen, rector

Het schooljaar 2016/2017 is ten einde. In de afgelopen drie jaar ben ik steevast met deze zin begonnen. Gevolgd door: "Het is een goed jaar geweest voor mij en Gymnasium Beekvliet" in 2013/2014, "Gymnasium Beekvliet kan tevreden terugkijken" in 2014/2015 en "Het is een fantastisch jaar geweest" in 2015/2016.

Rector Carla Faassen

Wat zal ik nu zeggen over 2016/2017? Gelukkig kan ik in dezelfde bewoordingen blijven, want het is wederom een geweldig jaar geweest. Patrick van Aarle schreef in de vorige editie van dit blad al: "Het lijkt erop dat schooljaar 2016/2017 de boeken in zal gaan als een jaar met veel nieuwe projecten." Dit betekent dat er veel gebeurt in de school, dat er veel nieuwe ideeën zijn die passen bij de huidige manier van lesgeven. Waar ik met name trots op ben is dat er nog meer vakoverstijgend samengewerkt wordt. Dit heeft een grote meerwaarde voor leerlingen en docenten. Het onderwijs wordt daardoor efficiënter en effectiever. Als dan ook nog de buitenwereld (bedrijven, organisaties en universiteiten) betrokken worden, is het helemaal een mooi geheel. Het project in klas 3 over de Essche Stroom is hier een mooi voorbeeld van,

net als het poëzie- en literatuurproject (zie hiervoor de vorige Tempora Nostra).

Jury enthousiast

Op 23 januari van dit jaar kregen we voor de tweede maal het predicaat Excellente School. De procedure was iets anders dan in 2012. Als school geef je nu zelf aan waarin jij vindt dat je excellent bent. Voor Beekvliet is dat natuurlijk de begeleiding van leerlingen, want dat zit 'ons' gewoon in de genen. Daarna bekijkt het ministerie of de onderwijsresultaten goed zijn. Als dat zo is, komt de jury op bezoek om te toetsen of dat wat je opgeschreven hebt over je excellentieprofiel ook klopt. De jury was enthousiast en haalde aan dat de leerlingen zeiden dat het op Beekvliet lijkt alsof docenten altijd tijd voor je hebben. Naar mijn mening was dat het mooiste compliment voor de docenten die zo veel energie in de lessen en begeleiding steken. Dit jaar was ons slagingspercentage van 94% niet zo hoog als het vorig jaar (96%), maar dat kon ook bijna niet. Ons doel was om na jaren op 88 % te hebben gezeten het percentage weer boven de 90% te krijgen. Na de 90% in 2015 zitten we nu dus al twee jaar boven de streefwaarde, een heel mooi resultaat. Onder de geslaagden waren nu niet alleen leerlingen met 'cum laude' op hun diploma, een Socratescertificaat en/of een Honoursdiploma,

De geslaagde 'Econasium'-leerlingen bij de diploma-uitreiking. In het midden hun trotse economiedocente Xandra van Boven-Janssen (examenjaar 1987)

maar voor het eerst ook leerlingen die geslaagd waren voor het 'Econasium'. Dit is een programma voor bovenbouwleerlingen in samenwerking met de Universiteit van Tilburg (TiU). De leerlingen hebben extra lessen statistiek gevolgd, excursies gehad naar bijvoorbeeld De Nederlandsche Bank en colleges gevolgd aan de TiU. Sommigen hebben ook hun profielwerkstuk in het economische domein, onder begeleiding van de TiU, gemaakt. Voor het eerst dit jaar zijn we bij Frans met versterkt talenonderwijs DELF Scolaire begonnen in klas 1. Maar liefst 36 brugklassers deden mee aan het examen en behaalden allemaal het certificaat op A1-niveau. C'est vraiment fantastique!

Plannen en ambities

In het nieuwe schooljaar staan ons weer uitdagingen te wachten zoals de renovatie en een tijdelijke uitbreiding van de school onder het motto 'Oud-Beekvliet bouwt Nieuw-Beekvliet'. Er zal een projectweek (in januari) ingevoerd worden voor de hele school. Er start een werkgroep mentoraat en een werkgroep toetsbeleid. Er starten maar liefst twee internationale Erasmusprojecten voor bovenbouwleerlingen. Ook zullen we dit jaar echt aan de slag gaan, in het kader van het leraarontwikkelfonds (LOF), om de onderzoeksvaardigheden van leerlingen te verbeteren en gaan we inzetten op het versterken van het kunstcluster (muziek en drama als eindexamenvak?). In het Leerlab richten we ons op differentiëren in een klassikale context. Dus weer genoeg plannen en ambities!

Eindexamengala

Ter afsluiting van dit schooljaar was er voor de allereerste keer een eindexamen-gala. Wat was het een prachtige eerste editie! We kijken er met veel plezier op terug. De aankomst, de band, het stijldansen en het 'brugklascasino' droegen bij aan deze mooie avond. En niet te vergeten, aan het einde van de avond, het Beekvlietlied, dat volop door iedereen meegezongen werd onder aanvoering van Patrick van Aarle. Net zoals bij Beekvliet200 zinderde het Beekvlietgevoel door de zaal. Een gevoel dat ik wel eens probeer uit te leggen aan niet-Beekvlieters; maar dat is voor velen toch lastig te begrijpen. Een nieuw Beekvliettraditie is geboren! Tot slot wil ik de partnerscholententoonstelling noemen. Beekvliet is al jaren een van de partnerscholen van Het Noordbrabants Museum. Onze leerlingen brengen geregeld in klassenverband een bezoek aan het museum en dragen elk jaar bij aan de partnerscholententoonstelling. Dit jaar sluit deze aan bij de tentoonstelling 'Van Gogh doorgelicht'. In dat kader hebben onze leerlingen daarom de afgelopen periode hard gewerkt aan schilderijen, geïnspireerd op Vincent van Gogh: ze zijn in de huid van Van Gogh gekropen en hebben zich verdiept in zijn manier van schilderen. Vervolgens hebben ze hun zelfgemaakte kunstwerken onderzocht, net zoals onderzoekers en restaurateurs de echte Van Goghs hebben doorgelicht. De schilderijen van onze leerlingen waren tot begin september te zien in het Medialab op de eerste verdieping van Het Noordbrabants Museum.

Op naar weer een bijzonder jaar voor een buitengewoon Beekvliet!

4

TN 02 17

Jealy van den Aker (2017) arriveerde bij het gala zelfs met een heuse koets: sprookjesachtig!

Beekvliet bij de tijd

door Patrick van Aarle (1993)

In Xanten, Aachen, Noord-Luxemburg, Rome, Griekenland, Derby, Berlijn, Krakau en Londen – o, en af en toe ook in Sint-Michielsgestel: de leerlingen van Beekvliet waren in de laatste vier maanden van het schooljaar weer overal in Europa te vinden. Het zijn de altijd drukke maanden waarin iedereen zijn overgang naar het volgende leerjaar moet verdienen – wat regelmatig tot (al dan niet terecht) geweeklaag leidt – maar het is ook de tijd van het jaar voor vele excursies en uitstapjes. En van muziekavonden, toneelvoorstellingen, Dommelprojecten en sportdagen. Voor ieder wat wils. Behalve voor klas 6; voor hen stonden deze laatste maanden toch echt in het teken van...

NMI-prijs

Nog zo'n traditie, inmiddels al zes jaar: het uitreiken van de NMI-prijs tijdens de diploma-uitreiking. Dit jaar mocht ondergetekende alle geslaagden aanmoedigen om lid te worden van NMI en bekend maken wie de winnaar was van de NMI-prijs 2017, bestaande uit een bedrag van 200 euro, een prachtige oorkonde, ontworpen door oud-leerling en oud-tekendocent Jan Lurinks (examenjaar 1952) en natuurlijk eeuwige Beekvlietroem. De prijs (met als hoofdcriterium: 'in de

Arthur Kampschuur krijgt de NMI-prijs overhandigd van Patrick van Aarle

toekomst nog herinnerd worden door je hele jaarlaag') ging, met instemming van velen, zo hoorde de NMI-jury achteraf, naar Arthur Kampschuur. Bekend en geliefd bij iedereen als ervaren brugklaskampbegeleider, techniekondersteuner, no-nonsense aanpakker bij alle Beekvliet-activiteiten, meedenker over het onderwijs en vooral ook sfeermaker. Sjef Smolders, als bestuurslid van NMI een van de juryleden, inmiddels zelf al meer dan tien jaar met pensioen, zei het treffend: "Deze jongen ken ik zelfs, van Beekvliet200." Een prima winnaar dus!

Eindexamen 2017

Ondanks de zeer hoge lat van lichting 2016 (95,8% geslaagd, vaak gememoreerd dit jaar) liet examenlichting 2017 zich absoluut niet gek maken. Van deze kleinste examenlichting van de afgelopen 15 jaar – voor het eerst sinds 2002 weer een examenlichting met minder dan 100 leerlingen, 94 om precies te zijn – slaagden er 87. En misschien is nummer 88 er inmiddels bijgekomen: één leerling deed examen in het derde tijdvak, in augustus. Voorlopig resultaat voor de zomer: 93,5%. De 'Gymnasium Beekvliet – Geslaagd!'-vlag, voor de tweede maal aan de examinati uitgereikt en nu 'dus' traditie, werd op veel plaatsen aan de gevel gesignaleerd. Van deze 87 waren er ook nog eens 14 'cum laude' geslaagd, twee meer dan vorig jaar – en dat met bijna 20 kandidaten minder!

Examengala

Opmerkelijk genoeg was ditmaal de borrel na afloop van de diploma-uitreiking niet het laatste moment waarop de docenten hun voormalige pupillen gedag konden zeggen. Een dag later werd – zoals elders in het blad ook al genoemd – het allereerste Beekvliet-examengala georganiseerd. Een indirect

De Ruwenberg vormde het prachtige decor voor het eerste Beekvliet-examengala.

uitvloeisel van de verhoging van de alcoholleeftijd naar 18 jaar: sindsdien zijn de bovenbouwfeesten verleden tijd, en dus ook het jarenlang in een kroeg aan de Parade georganiseerde ‘galafeest’ – een echt gala kon je dat feest trouwens ook niet noemen. Dientengevolge was er nu ruimte voor een nieuw initiatief: landgoed De Ruwenberg opende op vrijdag 7 juli de deuren om examenlichting 2017 te ontvangen. Een officiële intocht was, omdat de organisatie van het gala redelijk last minute op gang was gekomen, niet voorzien, maar de geslaagden waren initiatiefrijk genoeg om zelf een optocht met de meest schitterende voertuigen te organiseren van het Petrus Dondersplein naar de galalocatie. De toevallig passerende, niet vooraf ingelichte politie verzorgde spontaan een escorte om de stoet veilig te laten arriveren. In de bonte optocht bevonden zich klassieke auto’s, racewagens, leerlingen op een tandem en een step, beschilderde auto’s van mama, een vrachtwagen en zelfs een heuse koets met paarden. Onder grote belangstelling werd iedereen binnengehaald. Eenmaal binnen was een heuse fotostudio ingericht voor galafoto’s, was er een ‘brugklascasino’ (allerlei spelvormen van het brugklaskamp passeerden nog eens de revue) en werd de openingsdans gedanst door oud-leerlinge Laurien Broeders en docent Ramon Guerrero – die samen in aanloop naar het gala enkele danslessen hadden verzorgd voor de liefhebbers. De sfeer was fantastisch. Toen rond 1 uur het feest ten einde was, wisten de vijfdeklassers die als vrijwilliger bij de avond aanwezig waren het zeker: volgend jaar weer!

In de prijzen

Op de valreep van hun Beekvlietcarrière – in juni, na de examens – lieten drie zesdeklassers zich (nogmaals) niet onbetuigd. Bram Boogaarts en Björn Johannesson (beiden uit 6C) behoorden tot de beste 20 leerlingen van Nederland bij respectievelijk de biologie- en de natuurkundeolympiade, en mochten zich daarom in Wageningen resp. Groningen melden voor de nationale finale. Bram werd uiteindelijk 15^e en Björn zelfs 9^e, zeer knappe prestaties. Sophie van de Loo (ook 6C) viel in diezelfde week in de prijzen bij de uitreiking van de OMO-profielwerkstukprijs. Ze had onderzoek gedaan naar het verschil in leeropbrengsten tussen inductief en deductief grammatica-onderwijs

Beiden trots op de OMO-prijs: Sophie van de Loo (rechts) en haar profielwerkstukbegeleider, Jessie Pelgrim, docente klassieke talen

bij Latijn, waarbij ze voor haar onderzoek ook zelf lessen in de onderbouw heeft gegeven. Het onderzoek was dermate wetenschappelijk van opzet dat de OMO-jury haar overlaadde met complimenten en de tweede prijs toekende: een oorkonde en een prachtig geldbedrag van € 600,-.

Ifigeneia en Odysseus

Zoals in de inleiding al gezegd: het derde trimester bood traditioneel ook weer veel vermaak in de vorm van muziek en toneel voor en door leerlingen. De muziekkavond op 30 maart, voor het tweede jaar onder de titel 'Onwijs!', bood het publiek een breed scala aan muzikale hoogstandjes: van klassiek tot rock, van saxofoon tot harp. Het brugklastoneel, met Rose-Marie Bedaux als nieuwe regisseuse, speelde dit jaar op 11 mei een eigentijdse bewerking van Euripides' tragedie Ifigeneia, Koningskind. In de middag bestond het publiek uit leerlingen van groep 8 en 's avonds kwamen ouders en andere belangstellenden kijken. Merle Eckhof en Sara Spekking speelden Ifigeneia, respectievelijk als kind en als volwassene. Het 'grote toneel' speelde dit jaar ook weer eens een klassiek stuk: regisseuse Sophie van der Vleuten had van de Odyssee een spectaculair en zeer humoristisch geheel weten te maken, waarin Odysseus (Tos Achten, 4B) 'met zijn vette lichaam' uiteindelijk toch werd verenigd met zijn van gele regenjas en rubberboot voorziene zoon Telemachos (Jesper Kapteijns, 4D). Ook de dans, muziek en zang waren weer prachtig: Babs Konijnenberg (5B) maakte grote indruk met haar ingetogen Nederlandse versie van *Ne me quitte pas*, waarin ze verstild uiting gaf aan het grote gemis van haar superheld Odysseus.

Einde van het schooljaar

Bij het einde van het schooljaar hoort ook altijd afscheid van enkele personeelsleden. Margot Vreuls (oud-leerling, examen 2011) nam gedurende het

jaar al afscheid, aangezien zij slechts tijdelijk enkele uren klassieke talen verving. Volgend jaar geeft ze aan een andere school wiskunde – ze is van alle markten thuis! Adam van Dijk dacht zich als stagiair te komen oriënteren op lesgeven, maar gaf uiteindelijk een half jaar lang alle vierde klassen zelfstandig economie, door het onverwachte wegvallen van Alex Krebber na Kerst wegens ziekte. Hij deed dat goed: het leverde hem meteen een baan op het

Zeus (een rol van Thijmen Schellekens) commandeert vanaf zijn troon op de Olympus.

Elde College op. Ook stagiaire Caroline Heijmans deed goed werk in de sectie Nederlands en heeft nu een baan aangeboden gekregen op het Heerbeeck College in Best. En Loes Rullens, die maatschappijleer overnam tijdens het zwangerschapsverlof van Jikke Bastiaanssen (zie de rubriek Personalial!), werkt volgend jaar op het Stedelijk Gymnasium Breda. Van zulke stagiairs en vervangers word je als school erg gelukkig!

En we namen dus afscheid van Alex Krebber, sinds 1981 economiedocent op Beekvliet. Wegens fysieke problemen kwam dat afscheid een half jaar eerder dan hij zelf had gewild, maar tegen de zomervakantie was hij voldoende hersteld om alsnog gedag te komen zeggen. Ook Goos Udo, docent beeldende vorming, sloot zijn loopbaan af. Hem zien we echter eind oktober nog terug op school: hij is op het moment van zijn afscheid namelijk ook precies 25 jaar aan Beekvliet verbonden en dat gaat uiteraard niet ongemerkt voorbij. Eind oktober viert de school het 25-jarig jubileum van hem en van Jozef Hanenberg met een jubileumdag. Een lekker vooruitzicht om de vakantie mee in te gaan: ook het nieuwe schooljaar belooft alweer veel goeds!

Hoe is het toch met..... Anke Becker-van Marrewijk?

Oud-docente handvaardigheid en tekenen

'Anke van Marrewijk (Schipluiden, 1945) heeft een rijke carrière achter de rug als binnenhuisarchitecte en docent beeldende vorming. Zij studeerde voor binnenhuisarchitect aan de Koninklijke Academie Beeldende Kunsten in Den Haag en volgde de lerarenopleidingen Handvaardigheid en Tekenen.

Als binnenhuisarchitect werkte ze onder andere voor VNU, woningbouwverenigingen in 's-Hertogenbosch en Nijmegen en de Universiteit van Tilburg. Nu is het er eindelijk van gekomen autonoom werk te ontwikkelen.'

Met deze korte maar veelzeggende tekst wordt de oud-docente Beeldende Vorming Anke Becker omschreven in de brochure Wearable2 Hard-ware over een workshop onder leiding van Jacki Dodemontéva. Anke is als kunstenaar nog steeds actief met recent tentoongesteld werk waarin creatieve concepten gecombineerd worden met interactieve technologie.

Hoe bent u als docent op Beekvliet terecht gekomen?

“Voordat ik de opleiding voor lerares handvaardigheid deed, werkte ik een paar jaar als binnenhuisarchitecte op hetzelfde bureau als waar mijn man werkte. Op het moment dat hij overstapte naar een ander bureau, ontstond er voor mij een nieuwe situatie. Ik kon moeilijk bij een collega architect aan de slag, vond ik zelf. Daarnaast kwam in de jaren 70 de vrouwenemancipatie in opmars, en ook ik wilde blijven werken. Vandaar de om- of bijscholing, hoe je het wilt noemen, van binnenhuisarchitecte naar lerares. Later heb ik het beroep van binnenhuisarchitect weer opgepakt toen mijn man een eigen Architectenbureau begon,” zet Anke haar loopbaan uiteen. “Mijn eerste baan als lerares was in Nijmegen. Beekvliet

Anke Becker

was mijn tweede baan als lerares. Mijn collega Nederlands in Nijmegen kende Arnold Wintjes van Beekvliet. En omdat er een vacature was ontstaan nadat mijn voorgangster mevrouw Bremer wegging, heb ik gesolliciteerd.”

“Het eerste jaar, 1976/1977, gaf ik nog les in het oude gebouw,” vervolgt Anke haar verhaal. “Ik begon heel voorzichtig met materialen als karton en papier. Daarna ben ik de lessen uit gaan breiden met diverse materialen. In overleg met Jan van Rijnsoever (oud-conrector, red.) kwam er een goed soldeersysteem en mocht ik een keramiekoven aanschaffen. Als de kwaliteit maar goed was en het werd goed gebruikt, dan vond Jan van Rijnsoever het prima,” legt de oud-docente uit. “Het was een heel andere tijd op Beekvliet in de periode voor 1992 (introductie 2^e fase, basisvorming, red.). In de weekenden was er altijd veel leven op school: leerkrachten die in alle rust nakijkwerk verrichtten, maar ook leerlingen die aan het oefenen waren voor de theaterdagen. Jan van Rijnsoever kwam vaak even kijken. Zelf was ik ook veel in het weekend op Beekvliet om bijvoorbeeld de oven te stoken voor de kleiwerkjes.”

Waarom de keuze voor het vak Beeldende Vorming?

“Dat lag het dichtst bij mijn vak als binnenhuisarchitecte. Ik was daarom als lerares ook graag bezig met houtverbindingen en meubelconstructies.”

U was nauw betrokken bij de voorbereidingen van de theaterdagen.

“Daar heb ik mijn beste Beekvlietherinneringen aan,” mijmert de oud-handvaardigheidsdocente. “Samen met Christ van de Noort (oud-docent lichamelijke vorming, red.) was ik vanaf januari tot en met maart druk bezig met de voorbereidingen. Later kreeg ik veel hulp van de Beta-docenten zoals Edwin Leijten, maar ook van Theo Bressers (oud-classicus, red.). De broer van Theo reikte de formule aan voor de theaterdagen met twee theaters en diverse workshops.

Theater tijdens brugklaskamp.

Het was heel veel organiseren. We begonnen in januari met zo'n zes leerlingen om een thema te bedenken. En al snel waren we met een heel stel jongens en meisjes die ook op zaterdag of zondag kwamen werken. Je moet je voorstellen, die jongelui kwamen uit Schijndel, St. Oedenrode en dan moesten ze die dag ook nog naar dansles in Den Bosch. We waren tot en met maart aan het werk," vertelt Anke enthousiast.

"Het theater tijdens het brugklaskamp was ook altijd een activiteit waarbij ik betrokken was, samen met collega Nederlands, Willemien Wessels en Madelein Boeije, collega Engels."

Naast docent handvaardigheid bent u ook docent tekenen geweest op Beekvliet.

"In 1976/1977 kwam ik op Beekvliet om les te geven in handvaardigheid. Rond 1992 bij de invoering van de 2^e fase werd er vanuit de overheid beslist, dat er technieklessen ingevoerd moesten worden. Tekenende werd toen een eindexamenvak," vertelt Anke. "Voor mij lag het meer voor de hand om de technieklessen over te laten aan iemand die daar meer in thuis was. En aangezien mijn vakcollega Jan Lurinks met pensioen ging, kon ik mijn handvaardigheidslessen combineren met de tekenlessen. Hiervoor had ik ondertussen een MO-opleiding Tekenende gevolgd," licht Anke Becker haar Beekvlietcarrière toe. "Ik heb een aantal jaren animatiefilmpjes maken als buitenschoolse activiteit gegeven. De computer kwam ondertussen op, maar het driedimensionaal tekenen bleef achter op Beekvliet. Dat vind ik nog steeds erg jammer. Door de 2e fase kwam er weer wel ruimte voor lessen kunstgeschiedenis op Beekvliet, wat ik onontbeerlijk vind op een klassiek gymnasium." "Voor allerlei kleine projectjes op school in de periode voor de 2^e fase, heb ik voor leerlingen die geen begeleidingslessen nodig hadden, samengewerkt met o.a. de classici Theo Bressers en Loek Hoozemans. We behandelden bijvoorbeeld het thema 'dood en doodgaan in de oudheid en nu'. Wij zijn daarvoor met alle brugklassers naar het crematorium in Boxtel gegaan," verhaalt Anke lachend. Na 1992 werd het meer mode om vakoverstijgend te werken. Onder andere Bressers en ik waren daarin actief. Het project Eetcultuur, dat nog steeds op Beekvliet wordt gehouden, is daaruit voortgevloeid en heb ik mede opgezet in de jaren 90. Theo Bressers en Madelein Boeije waren fijne mede-voorstanders voor vakoverstijging en -vernieuwing," concludeert Anke. Tekenende met computer deed vervolgens ook zijn intrede op Beekvliet en daar was Anke Becker een groot voorstander van. "Samen met Raijmond, een invalkracht tijdens de zwangerschap van mijn tweede kind, kon het project 'tekenende met de computer' eindelijk opgezet worden. Helaas is het bij 2D-tekenende gebleven," stelt de oud-docente vast.

Hoe zien volgens u de toekomstige lessen handvaardigheid/techniek op Beekvliet eruit?

Even denkt Anke Becker na, en dan moet ze het kwijt: "Er had op Beekvliet toch al lang een 3D-printer moeten zijn! Er zou nu veel meer tekenende met de

Verbreidingsproject handvaardigheid in de brugklas

computer in de lessen geïntegreerd moeten worden. Handvaardigheid is op Beekvliet als vak verdwenen,” legt ze uit. “Er zijn nog wel tekenlessen, met zelfs kunstgeschiedenis als eindexamenvak. Het vak techniek wordt heel technisch gegeven, waarbij er geen aandacht is voor vormgeving. Ik ben van mening, dat techniek en handvaardigheid nu goed samen kunnen werken in de 3D-techniek. Er had echt al zo veel meer op Beekvliet getekend moeten worden met de computer. Het is een gemiste kans!” Je merkt dat dit de oud-docente aan het hart gaat. “O, wat zou ik toch graag nu op Beekvliet terugkomen om voor 3D-printers lessen op te zetten,” verzucht Anke.

Kon u veel eigen inbreng geven aan uw creatieve lessen op Beekvliet?

“Daarvoor had ik in het begin op Beekvliet te weinig lesuren. Ik gaf natuurlijk de eerste jaren alleen les aan de brugklas. Voor buitenschoolse activiteiten waren de periodes tussen de proefwerkweken te kort. Meestal zaten er geen tien weken tussen en die heb je ten minste nodig om iets te doen aan buitenschoolse activiteiten, zoals bijv. animatiefilmpjes maken.”

“In die tijd was er wel goede communicatie vanuit OMO (Ons Middelbaar Onderwijs, red.). Er werd één keer per jaar een studiedag met alle docenten handvaardigheid van alle OMO-scholen georganiseerd. Dat was voor ons vak heel goed, er werd echt inhoudelijk op ons vak ingegaan en we konden natuurlijk ideeën en ervaringen uitwisselen, die we in onze lessen weer konden toepassen. Het is jammer dat dat is afgelopen.”

Wat is uw meest favoriete materiaal om mee te werken?

“Harde materialen,” antwoordt Anke Becker. “Hout, metaal, blik vind ik prachtig. Ik ben zelf na mijn pensionering nog met blik bezig geweest voor een project met

blik, licht en beweging, dat zelfs enkele keren tentoongesteld is. Met gekleurde belichting krijg je op blik mooie reflecties. De beweging werkt met een motor en een sensor. Het is leuk dat ik voor dit soort projecten nu tijd heb.”

Uw favoriete kunstenaar of stroming?

Na even na te denken, antwoordt de kunstenaar: “De ontwerpers: Wanders, Eek, Jongerius, Baas, Bergmans.... Al die moderne ontwerpers, van de laatste 50 jaar, die zo duidelijk met hun uitgangspunten bezig zijn. Ik heb lezingen gegeven over de Ontwerpers en over het modernisme en post-modernisme, o.a. bij het Humanistisch Verbond. De uitgangspunten van deze ontwerpers lopen nogal uiteen, ook al zou je dat niet direct zeggen. Eek hanteert bijvoorbeeld als uitgangspunt voor zijn kunst ‘hergebruik’, Wanders wijst het functionalisme en purisme af, Jongerius is weer tegen de regels van massaproductie. Op dit moment is ‘cradle-to-cradle’ in. Deze manier van ontwerpen gaat verder dan recyclen: recycling is niet voldoende, het productieproces moet de aardkloot meer geven dan dat het neemt,” legt de kunstenaar uit. “Cradle-to-cradle is eigenlijk een ontwerpcircuit dat sluitend moet zijn. De gebruikte stoffen dienen volledig hergebruikt te worden zonder hun waarde te verliezen, en moeten als het enigszins kan meer zijn dan dat het was. Op de Design-academie zie je dat al.”

Zijn er oud-Beekvlieters “kunstenaar” geworden?

“Ja, een stel: Winy Maas natuurlijk (architect Markthal Rotterdam, zie elders in dit blad, red), Menno Kroezen (Industrial Designer, red.). Enkelen zijn naar de Kunstacademie in Den Bosch gegaan of naar de Design-academie, maar ook naar Bouwkunde of het conservatorium. Het waren vaak de leerlingen die actief met de theaterdagen meededen, die voor deze vervolgstudies kozen,” merkt Anke Becker op.

In 2006 ging u met pensioen. Viel het afscheid van Beekvliet u zwaar?

“Nee, je leeft er naar toe. Ik had bepaalde ideeën voor de invulling van de lessen beeldende vorming, waarbij theorie over bijvoorbeeld vorm en kleur aan bod zou komen. Veel theorie kan ook samengaan met praktijklessen op Beekvliet, maar nu is er meer aandacht voor de uitvoering zonder veel theorielessen. Alles wat ik in 30 jaar had opgebouwd, is eigenlijk afgeschaft,” betreurt de oud-docente. “Mijn mening is echter, dat je later niet zoveel aan knutsels hebt zonder theoretische kennis,” vertelt Anke met een vurige ondertoon. “Op een gymnasium zou zeker in de onderbouw lessen kunstgeschiedenis aan bod moeten komen. Je hele leven heb je daar wat aan! Ik ben nog wel een jaar terug geweest voor het opzetten van een designproject in het kader van verbredend werken.”

Wat zijn zoal de dagelijkse bezigheden van een gepensioneerde docente?

Anke Becker-van Marrewijk blijkt nog steeds een bezige bij te zijn op kunstgebied.

Met haar man Antoon woont ze in Den Bosch op een terp in een prachtige, modern verbouwde boerderij, waarbij de invloeden van de binnenhuisarchitecte en de architect duidelijk zichtbaar zijn. Naast oma van twee kleindochters, die in haar tuin een eigen moestuintje hebben, is Anke actief als ontwerpstster c.q. kunstenares.

“Verder ben ik bezig met fotografie, maar ook fotografie op keramiek.” Trots laat Anke een schaal van keramiek zien met daarop fotografische illustraties. “Verder zit ik bij een cultuurclub en houd ik me bezig met filosofie, maar dan ook met de technische kant ervan.” Het boek ‘Op de vleugels van Icarus’ van oud-Beekvlieter Peter Paul Verbeek (ex 1988) ligt op tafel. “Als je bang bent voor de snelle, huidige technische ontwikkelingen moet je echt dat boek lezen,” verklaart de voormalige handvaardigheidsdocente. Dat ze met haar (technische) tijd meegaat, blijkt wel uit het 3D-geprinte koffiekopje dat op tafel staat. “Passief ben ik ook nog met kunst bezig hoor,” stelt ze glimlachend vast. “Ik volg namelijk graag kunstprogramma’s op tv zoals Close Up en ik bezoek vaak musea en het theater.”

Wat is uw leukste herinnering aan Beekvliet?

“De buitenschoolse activiteiten,” antwoordt Anke na een overpeinzing. “Maar ook de nachten van het brugklaskamp. Ik zat er meestal de tweede nacht. Dan sliepen de leerlingen om 2 of 3 uur. De eerste nacht werd er natuurlijk niet geslapen,” lacht ze. “En de excursies natuurlijk.”

Met dank aan Anke Becker-van Marrewijk

Vic Willems wint Grote Prijs van NL

“Ik ben gewoon mijn ongemakkelijke zelf”

Op Beekvliet was Vic Willems al veel met muziek bezig. Toch ging hij ‘gewoon’ psychologie studeren en bleef de muziek een zeer belangrijke hobby ‘ernaast’. Tot hij eind 2016, een paar jaar na zijn afstuderen, als singer-songwriter de Grote Prijs van Nederland won. Het geheim van een mogelijk aanstaande muzikale carrière? “Ik ben gewoon mijn ongemakkelijke zelf en dat kunnen mensen blijkbaar waarderen.”

Door Vic Willems (2011)

Degenen die op de hoogte zijn van wat er zoal op Beekvliet gebeurde van 2008 tot 2011 weten wellicht dat ik muziek maak. De eerste keer dat ik officieel het podium van Beekvliet betreed, is op de muziekavond van 2009, met Wouter van Uden en Paul Dijkman, de band die later Valour Up Twice zou gaan heten. Het is een lichtelijk gênante vertoning, vol overdreven gitaarsolo's en stoerdoenerij (voor de echte speurneuzen zelfs nog ergens op youtube te bewonderen), maar het is vooral heel erg leuk. Zo leuk dat we het band-zijn doorzetten en acht jaar lang spelen op allerlei podia door heel Nederland.

Logisch vervolg op Beekvliettijd

Inmiddels is het jaren later en is er een hoop gebeurd: Valour Up Twice besluit na acht mooie jaren te stoppen (geen grote ruzies, gewoon tijd voor nieuwe dingen);

Vic Willems (midden) in actie tijdens een muziekavond op Beekvliet

ik ben als soloartiest uitgeroepen tot winnaar van de Grote Prijs van Nederland. Momenteel bereid ik me voor op plaatopnames in een van de mooiste studio's van Nederland. Je zou het kunnen zien als een logisch vervolg op dat wat in de Beekvliettijd begon, maar eigenlijk ben ik vooral heel erg verbaasd over hoe het allemaal gelopen is. Het heeft in ieder geval lang geduurd voordat ik voor mezelf duidelijk kreeg waar ik wil dat mijn leven heen gaat.

We gaan nog even terug naar Beekvliet. Na dat eerste muziekavond-optreden ben ik vaker op het podium te vinden bij speciale gelegenheden, zoals de muzikale omlijsting van het jaarlijkse schooltoneel of sfeerinvulling bij jaaropeningen en andere feestelijke gebeurtenissen. De allerlaatste keer is bij mijn eigen diploma-uitreiking. Gedurende deze tijd begint de toekomst zich op te dringen en begin ik aan een moeizaam studiekeuzetraject. Keuzestress en FOMO (fear of missing out, red.) zijn zeer problematische kwesties voor een chronisch verwarde puber. Je studiekeuze is tenslotte de basis voor de rest van je leven. (Misschien overdrijf ik, maar in mijn herinneringen zeggen docenten en voorlichtingsbrochures dit letterlijk zo. Mocht dat kloppen: til daar eens niet zo zwaar aan, jongens, ik werd er bijna fatalistisch van.) Bovendien ben ik me er heel bewust van hoe onrealistisch het is om te dromen van een bestaan in de muziek. Het is slechts een zeer select gezelschap gegund en een muziekoopleiding volgen is geen enkele garantie dat je er vervolgens iets mee bereikt.

Knoop doorhakken

Gelukkig heb ik meer interesses en ik verdiep me in de meest uiteenlopende studies: film-, theater- & televisiewetenschap, psychologie, conservatorium, rockacademie, lucht- & ruimtevaarttechniek en vast nog veel meer wat ik inmiddels al lang niet meer weet. Op een gegeven moment vind ik de daadkracht om die knoop door te hakken en ik kies voor psychologie. En zo geschiedde: een aantal maanden, een eindexamen, een loting en een kamerzoektocht verder, begint in 2011 mijn nieuwe leven als student te Utrecht. Ik vind het heerlijk.

De volgende existentiële crisis dient zich echter al snel aan en in mei 2012 doe ik auditie voor het conservatorium. In de loop van deze auditierondes besef ik steeds meer dat ik psychologie toch echt heel interessant vind. In de allerlaatste auditieronde word ik afgewezen op mijn motivatie en daar baal ik niet eens van. Ik kies rustig mijn eigen pad binnen de psychologie en blijf tegelijkertijd altijd in een bandje of drie spelen.

Nuttig maar niet gemakkelijk inzicht

Wanneer het tijd wordt voor mijn afstuderen combineer ik mijn scriptie en stage door een extra uitgebreid onderzoek te doen aan de Universiteit Utrecht. Ik sluit het af met een mooie 8 voor mijn thesis over de Communicatieve Functie van Gezichtsuitdrukkingen in Coöperatie en Competitie. En ik ontdek dat ik toch geen onderzoeker wil worden. Een heel nuttig inzicht, zeker we-

ten, maar niet een waar je makkelijk een direct vervolg aan geeft. Dus volgt na mijn afstuderen wederom een periode van keuzes: ik ben net 22 geworden en Master of Science in het lastig te definiëren vakgebied van de Sociale Psychologie, wat doe je dan met je leven? Ik solliciteer wat, zonder al te veel succes. Zo gaat het voor een kleine anderhalf jaar, met ups en downs, soms wat meer motivatie, soms wat minder. Ik solliciteer, ik schrijf liedjes, ik neem een bijbaantje als huiswerkbegeleider. De huur moet toch betaald worden.

Grote Prijs van Nederland

In de zomer van 2016 besluit ik me in te schrijven voor de Grote Prijs van Nederland, de oudste en grootste wedstrijd voor livemuziek die Nederland kent. Tot dit punt heb ik vooral in huiskamers gespeeld, maar proberen kan geen kwaad. Meedoen is bovendien belangrijker dan winnen. Pas nadat ik tot winnaar van de eerste kwartfinale ben uitgeroepen, besluit ik dat ik dat zoeken van een baan even niet zo belangrijk vind. Laat ik me eerst eens hierop storten en kijken hoe ver ik kan komen.

Zo op papier klinkt dit als een hele logische voortzetting van mijn bezigheden in de Beekvliettijd en zelfs daarvoor. Ja, ik maak al sinds mijn 9e muziek, zit sinds mijn 12e in meerdere bandjes en sta bijna wekelijks op het podium. Maar dat spreekt toch voor zich? Zo voelde het voor mij tenminste altijd. Niet zo bijzonder, eerder vanzelfsprekend. Het besef dat ik hier misschien toch wel goed in ben, daalt pas laat in. Misschien werkt het wel voor iedereen zo: de dingen die vanzelf komen, zijn misschien je grootste kwaliteiten, terwijl ze voor jou alleen maar heel gewoontjes voelen. Er zijn een hoop buitenstaanders voor nodig die

Vic tijdens zijn optreden voor de Grote Prijs van Nederland

Vic (midden) als winnaar van de Grote Prijs van Nederland. Rechts op de foto oud-Beekvlieter Paul Dijkman

dat anders zien om dat besef te doen doordringen. Zo is de aard van het beestje, denk ik.

Blijdschap en verbazing

Pas nadat ik in december '16 tot mijn grote blijdschap en verbazing die Grote Prijs daadwerkelijk heb gewonnen, kan ik uitzoomen en begin ik dingen in perspectief te zien. Eigenlijk is het enige wat ik doe mezelf zijn. Ik schrijf over alles wat me altijd al bezig hield. Ik probeer geen stoere rockster te zijn op het podium, ik ben gewoon mijn ongemakkelijke zelf en dat kunnen mensen blijkbaar waarderen. Ik pas alle lessen toe die ik geleerd heb in jarenlang spelen in bandjes, voorstellingen, projecten, en een studie psychologie. En al die keuzestress, al die existentiële twijfel, al dat gepeins over de Grote Dingen des Levens, dat blijkt allemaal verrassend waardevol te zijn als je het in de vorm van een popliedje kan gieten.

Vasthouden aan je passie

Tegelijkertijd hoor ik van mijn conservatorium-geschoolde vrienden wat mij van velen van hen onderscheidt: hoeveel ik geniet van muziek. Dat altijd als er een gitaar in de buurt is, ze 'm moeten verstoppert omdat ik er anders een hele avond op zit te pingelen. Dat is blijkbaar iets wat gebeurt op een conservatorium: je moet heel goed oppassen om tijdens al het verplichte oefenen en studeren vast te houden aan je passie, en niet te verdwalen in het moeten en willen excelleren. Het is een geweldige plek om je talent te ontwikkelen en gelijkgezinden te ontmoeten, ongetwijfeld, maar misschien is het in mijn geval toch beter dat ik er nooit gestudeerd heb. Ik ben van nature toch iemand die zijn eigen pad trekt,

op het compulsieve af (vast menig Beekvlieter die dit kan beamen). Ik zou het ook niet anders willen.

Dit alles bedenkt ik achteraf, wanneer ik de puntjes verbind en puzzelstukjes in elkaar vallen. Het zou me een hoop rust gegeven hebben om dat eerder geweten te hebben. Maar dat zou waarschijnlijk ook heel saai geweest zijn. Sommige dingen moeten nu eenmaal even rijpen.

Durf te dromen

De toekomst zit weer vol nieuwe, spannende onzekerheden. Als het even meezit, breng ik in het najaar een nieuwe EP uit. De huur daarmee betalen kan ik op moment van schrijven nog steeds niet, dus huiswerkbegeleiding geef ik nog altijd. Stiekem vind ik dat zelfs best leuk. Of ik ooit kan leven van muziek blijft nog onmogelijk te voorspellen. Maar ik durf tegenwoordig te dromen.

Mijn 14-jarige ik zou de situatie waarin ik me nu bevind waarschijnlijk beschouwen als een enorme prestatie, als een doel dat bereikt is, maar ik voel me toch vooral heel erg onderweg. Het vermoeden begint zich te vormen dat dit de rest van mijn leven zo zal blijven. En eigenlijk is dat een heel mooi vooruitzicht.

Beekvlietfamilies: de vier broers Zoomers

door Patrick van Aarle

Elk jaar, bij de borrel na afloop van Beekvliets diploma-uitreiking, komt het minimaal één keer voor dat ik in gesprek met ouders van geslaagden constateer dat het slagen van hun zoon of dochter ook voor hen afscheid van een tijdperk betekent: omdat meerdere van hun kinderen op Beekvliet hebben gezeten.

Van die 'echte Beekvlietfamilies' zijn er vele: drie of vier kinderen die gezamenlijk meer dan tien jaar op Beekvliet rondlopen. Soms gaat het zelfs over de generaties heen: vader en dochter, moeder en zoon, allen oud-Beekvlieter. Aangezien ik zelf ook een kind uit een Beekvliet-familie ben (ook mijn twee broer(tje)s haalden er hun diploma) leek het me leuk om eens te onderzoeken hoe het een 'Beekvliet-familie' jaren later vergaat: wat doen ze nu en hoe kijken ze terug op hun gezamenlijke tijd op onze school? Wellicht wordt dit een nieuwe rubriek in Tempora Nostra. Vandaag in elk geval aflevering 1: de familie Zoomers.

De vier broers Reinier, Maarten, Michiel en Christiaan Zoomers deden eindexamen op Beekvliet. Van 2001 tot en met 2014 was de familie derhalve op de school vertegenwoordigd. Inmiddels zijn drie van de vier (bijna) aan het werk en studeert er nog eentje. Via e-mail – vanuit Nederland en China – gaven ze ieder afzonderlijk antwoord op mijn vragen naar verleden, heden en toekomst; ik combineer hun antwoorden hieronder.

21

TN 02 17

Wat ben je na Beekvliet gaan doen en hoe is je dat bevalen?

Reinier (2007): Na mijn eindexamen ben ik in Utrecht natuurkunde gaan studeren en daar ook lid geworden van een studentenvereniging. Ik heb in Utrecht een mooie periode beleefd waar ik leuke dingen heb gedaan en georganiseerd en waar ik met plezier op terugkijk.

Reinier

Naast het studeren heb ik in deze periode veel gereisd: ik ben elke zomer twee maanden op pad gegaan en heb tussen mijn bachelor en mijn master een half jaar vrij genomen om vier maanden met mijn vriendinnetje door Zuid-Oost-Azië te reizen en vrijwilligerswerk in Nepal te doen. Uiteindelijk heb ik mijn master afgerond met een onderzoeksproject van een jaar bij het Dutch Institute for Fundamental Energy Research. Hoewel dit een leuk jaar was, heeft deze ervaring mij wel doen besluiten dat ik niet verder wilde in de natuurkunde.

Maarten

Maarten (2009): Ik ben na mijn eindexamen naar het hoge Noorden afgereisd waar ik Technische Bedrijfskunde (Industrial Engineering and Management) ben gaan studeren. Ik heb in totaal iets meer dan vier jaar in Groningen doorgebracht, waarbij ik naast mijn studie actief was in zowel mijn studie- als mijn studentenvereniging. Wat mij het meest is bijgebleven van mijn tijd in Groningen is dat alles mogelijk was. Ver van huis en op 'het eiland' Groningen werden er aan de lopende band mooie activiteiten georganiseerd: van studiereizen tot mooie feesten en van internationale casecompetities tot de kans om op uitwisseling te gaan. Zo ben ik voor een half jaar in Taiwan

gaan studeren. Als onderdeel van mijn masterprogramma heb ik aan de National Taiwan University in Taipei verschillende vakken gevolgd. Daarnaast gaf me dit de mogelijkheid om gedurende die periode veel van Taiwan en de omliggende landen te zien. Na terugkomst uit Taiwan heb ik vervolgens bij Schiphol mijn afstudeerscriptie geschreven.

Michiel

Michiel (2010): Toen ik klaar was op Beekvliet, heb ik eerst een jaar aan een 'college' in de Verenigde Staten gestudeerd. Ik had de kans om daar een jaar op een Amerikaanse universiteitscampus door te brengen via een programma van het Fulbright Center. Vanwege de bijzondere sfeer op de campus, de grote variëteit aan te volgen vakken en mijn leuke 'fraternity' was dat een fantastische ervaring. Eenmaal teruggekomen in Nederland ben ik natuur- en wiskunde gaan studeren in Utrecht. De uitdaging van een dubbele bachelor gecombineerd met alle dingen

die ik heb mogen meemaken bij mijn studentenvereniging hebben bijgedragen aan een ontzettend mooie tijd. Hierna ben ik verdergegaan met een master theoretische natuurkunde. De uitdaging van het begrijpen van de fundamentele wetten van de natuur was iets wat me trok, al wist ik wel dat ik niet door wilde gaan in het onderzoek. Daarom ben ik in mijn masterfase ook aan de slag gegaan bij De Kleine Consultant, een non-profit studentenadviesbureau, om kennis te maken met consultancy. Inmiddels heb ik mijn master afgerond.

Christiaan

Christiaan (2014): Als jongste telg van de familie Zoomers ben ik in 2007 op Beekvliet begonnen en heb ik inmiddels alweer drie jaar geleden eindexamen gedaan.

Ik ben de enige die niet een 'normale' studie is gaan doen na mijn Beekvliet-periode. Ik ben namelijk naar de KMA (Koninklijke Militaire Academie) in Breda gegaan. De KMA is de officiersopleiding van de land- en luchtmacht en de marechaussee. Ikzelf ben begonnen aan de officiersopleiding voor de genie bij de landmacht, een opleiding die voor mij bijna vijf jaar duurt en die op te

delen is in twee delen. Het eerste deel is de studie, een universitaire bachelor in Genietechiek (equivalent aan civiele techniek), en het tweede deel is de militaire opleiding. Deze twee onderdelen wisselen elkaar regelmatig af.

Wat doe je tegenwoordig? Zit je voor je gevoel op de juiste plek? En had je, toen je van Beekvliet vertrok, kunnen bedenken dat je dit nu zou doen?

Reinier: Na zes jaar Utrecht ben ik verhuisd naar Amsterdam, waar ik begin 2014 aan het werk ben gegaan. Ik werk inmiddels alweer drie jaar bij Egeria, een investeringsmaatschappij die in middelgrote Nederlandse ondernemingen investeert. De overstap van het lab naar een financiële baan bevalt mij nog altijd erg goed! Terugkijkend op het einde van mijn Beekvlietperiode had ik nooit kunnen voorspellen hoe mijn leven er nu uit ziet. Van het begrip 'private equity' had ik nog nooit gehoord, laat staan dat ik wist dat je hier als natuurkundestudent ook in terecht kon komen. Het is voor mij een goede keuze geweest een studie te gaan doen waar je veel opties mee open houdt!

Maarten: Inmiddels werk ik alweer twee jaar bij McKinsey & Company, een internationale managementconsultant. De afgelopen twee jaar heb ik de kans gekregen om over de hele wereld te werken aan uitdagende projecten. Van

Zweden tot Nigeria en van Kenia tot Zwitserland heb ik cliënten vanuit een verscheidenheid aan industrieën bij mogen staan. Ik ben van plan om deze zomer voor een jaar een MBA te gaan volgen en daarna bij McKinsey terug te komen. Terugkijkend had ik toen ik op Beekvliet zat nooit verwacht dat ik hier terecht zou komen. Ik had toentertijd allesbehalve een duidelijk plan en heb de keuze om me echt op iets specifieks te richten zo lang mogelijk uitgesteld. Eerst door een heel algemene studie (Technische Bedrijfskunde) te kiezen en nu eigenlijk nog steeds door mijn keuze voor een baan waar ik voor een breed scala aan opdrachtgevers kan werken.

Michiel: Door mijn ervaringen bij De Kleine Consultant en een stage tijdens mijn master ben ik erachter gekomen dat ik verder wil in consultancy. Ik ga dan ook per 1 september aan de slag bij Roland Berger, een internationale managementconsultant. Tijdens mijn master heb ik ook een reis naar China gemaakt en ben ik een beetje verliefd geworden op dat land. Vandaar dat ik op dit moment een half jaar in Chengdu, China zit om Engelse les te geven en de taal te leren.

Christiaan: Ik zit nu in mijn derde jaar van de KMA. Studeren vind ik nog steeds niks (net zoals op Beekvliet), maar gelukkig is er veel afwisseling met sporten en militaire vaardigheden. De keuze die ik heb gemaakt bevalt me nog steeds goed. Normaal studeren zou namelijk niks voor mij zijn geweest.

Hoe kijk je terug op je tijd op Beekvliet? Zie je nog veel mensen uit je Beekvliettijd?

Reinier: Ik heb een mooie tijd gehad op Beekvliet waar ik goede vrienden aan over heb gehouden, die ik nog steeds regelmatig zie. Het mooiste wat ik aan Beekvliet heb over gehouden is echter mijn vriendinnetje, Frederike van Daalen. Na zes jaar op en neer reizen tussen Groningen en Utrecht wonen wij sinds begin 2014 samen in Amsterdam. Ik heb haar vorig jaar zomer ten huwelijk gevraagd en we gaan in mei trouwen! Er zit daarmee dus voorspellende waarde in de poll 'Wie gaan er later trouwen?' uit het jaarboek!

22. Wie zie je later nog wel eens trouwen?

1. Reinier Z en Frederike

Bewijs: het jaarboek van examenlichting 2007 voorspelt de toekomst!

Alle broers Zoomers op één foto, samen met Frederike van Daalen (2007)

Maarten: Na al die jaren staat Beekvliet nog steeds dicht bij me en ik heb met een kleine groep uit mijn jaar nog steeds regelmatig contact. Enkele maanden geleden was ik nog met acht jaargenoten in Sofia en in de afgelopen jaren hebben we regelmatig dergelijke tripjes ondernomen. Ik vind het mooi om te zien hoe iedereen, ondanks omzwervingen en verschillende studentensteden, toch bij elkaar is gebleven. Zeker nu de een na de ander aan het werk gaat, lijkt het 'echte' leven nu dan toch te beginnen.

Michiel: Terugkijkend op mijn tijd op Beekvliet staat me bij dat het een heel mooie tijd was waarin met name de reizen eruit springen. Absoluut hoogtepunt was het organiseren van Beekvliets deelname aan de Model United Nations (MUN) in Chicago, en natuurlijk de bijbehorende reis. Als ik kijk naar mijn vervolgpad na Beekvliet, dan had ik toentertijd ook wel verwacht iets als natuur- en wiskunde te gaan studeren. Ik was op school al de grootste nerd van ons vieren en ik denk dat zich dat in mijn studiekeuze heeft geuit.

Christiaan: Als ik terugkijk op Beekvliet, is het voor mij een lange, maar toch ook wel een leuke periode geweest. Ik heb er veel vrienden aan overgehouden, die ik nog regelmatig zie. De absolute hoogtepunten van Beekvliet blijven toch wel de reizen en dan bedoel ik voornamelijk de uitwisseling naar Tsjechië en de Romereis.

Vier broers uit dezelfde familie op één school: hoe was dat? En hoe zie je je andere broers, zowel 'vroeger' op school als tegenwoordig? Zijn jullie duidelijk familie van elkaar of zie je juist frappante verschillen en afwijkende keuzes?

Christiaan: Als ik me met mijn broers vergelijk, heb ik als enige van de vier Zoomertjes iets unieks gedaan. Waar mijn broers 'normaal' gingen studeren en daarna meteen zijn gaan werken, heb ik iets gekozen waarbij je later niet alleen achter je computer hoeft te zitten. Het 'buitenspelen' (op oefening gaan) met uiteindelijk dertig man achter me aan, lijkt me het mooiste wat er is.

Michiel: Als ik kijk naar de anderen uit het gezin, dan ben ik toch redelijk in de voetsporen getreden van mijn oudere broers. Ik heb net als Reinier natuurkunde in Utrecht gedaan, en ga net als Maarten aan de slag als consultant. Ik vind het juist daarom ook ontzettend gaaf dat Christiaan iets heel anders is gaan doen, en dat hij als cadet bij de KMA in tegenstelling tot zijn oudere broers niet achter een computer in een kantoor zit.

Maarten: Ik kan me nog goed herinneren dat we op enig moment alle vier tegelijkertijd op Beekvliet rondliepen. Verspreid over verschillende jaren en ieder met zijn eigen focus denk ik dat we alle vier op onze eigen manier Beekvliet hebben ervaren. En niet alleen in onze Beekvlietperiode, maar ook daarna heeft iedereen zijn eigen pad gekozen. Reinier en Michiel in de echte harde bèta-hoek in Utrecht, terwijl Christiaan zo lang mogelijk op Beekvliet is blijven hangen. Terwijl de oudste drie uiteindelijk in het bedrijfsleven zijn terechtgekomen, heeft Christiaan er bewust voor gekozen een totaal andere kant op te gaan. Als officier in opleiding aan de KMA is hij inmiddels degene die met de mooiste verhalen thuiskomt.

Reinier: Met z'n vieren gelijktijdig op Beekvliet zitten: we hebben deze tijd denk ik allemaal op een andere manier beleefd en er indertijd niet echt over nagedacht hoe bijzonder dit eigenlijk was. Op dat moment zaten wij allemaal in een hele andere fase, van brugklaskamp tot eindexamenreis. Dat vind ik het mooie aan de periode waar we nu in zitten: allemaal studerend of werkend hebben we veel meer gemeen dan dat we destijds hadden. Fantastisch om nu samen in de kroeg te staan in plaats van ruzie te maken op de achterbank!

En zo is het maar net! Hartelijk dank aan de heren Zoomers voor hun uitgebreide bijdrage!

Patrick van Aarle (1993)

Beekvliet, meer dan een herinnering...

Door Willem-Jan Verlinden

Vorig jaar kwam Peter van Overbruggen in contact met Willem-Jan Verlinden, vanwege een gedeelde en meer dan gemiddelde belangstelling voor Vincent van Gogh. Daarbij bleek dat Willem-Jan een aantal jaren op Beekvliet heeft doorgebracht. Hij voldeed graag aan het verzoek een bijdrage te schrijven over zijn herinneringen aan die tijd.

De foto is een klassenfoto uit het schooljaar 1983-1984. We staan hier op de rand van wat wij vroeger 'de kuil' noemden, volgens mij, de afdaling naar de rand van de vijver. En wee je gebeente als je daar achteloos een stuk van je boterham in gooide... Ooit overkwam het mij ook, de aanleiding weet ik niet meer, maar whoops daar vloog een dubbele boterham naar het rijk der karpers en goudvissen. Dit was buiten mijnheer Ditvoorst gerekend, die van de noodlokalen richting het hoofdgebouw liep, en mij sommeerde dat stuk brood uit het water te halen, en rap wat. Hoe ik dat aan zou pakken was mijn probleem... Een kleine test voor het beoordelingsvermogen van de jonge leerling, die dit natuurlijk nooit meer in zijn hoofd zou halen.

Het was 1983, de tijd van Lubbers I, van welgemeende protesten tegen kernwapens op het Malieveld in Den Haag en het staartje van de koude oorlog. De met Beekvliet historisch zo verbonden mgr. Bluysen was nog net bisschop van 's-Hertogenbosch en onze provincie werd bestuurd door oud-premier Dries van Agt. Dat soort dingen wisten wij vast wel, maar ze hadden voor ons geen prioriteit. Wij waren net een paar maanden geleden op Beekvliet aangekomen en ieder op onze eigen wijze waren wij er van overtuigd dat dit veel van ons

Jan-Willem Verlinden: middelste rij, tweede van rechts

zou vergen. Misschien niet meteen in de brugklas, dan toch zeker later in de schoolcarrière. We zochten nog naar evenwicht en weerklank. Op deze foto zijn sommigen al een heel eind, want met oudere broers of zussen op Beekvliet of uit Gestel afkomstig, anderen wankelen nog een beetje en moeten zich nog meester maken van hun omgeving. Hoopvol kijkt mijnheer Smits opzij naar 'zijn' klas. Voor de leerlingen zal het uiteindelijk een dans worden tussen 'Beekvliet houdt stand' en 'Hoe node dat wij scheiden'.

Terugdenkend aan Beekvliet schijnt de zon tussen de bomen aan de Beekvlietlaan, zie ik groen rondom de school, die ook omgeven is door sportvelden en een soort van biologische tuin, en die verder in een omgeving staat waar waarschijnlijk eens de koeien graasden. Aan de overkant de fiere toren en de trotse voorgevel van het hoofdgebouw van het oude seminarie, een verwilderd park rondom. Verleidelijk en licht mysterieus, maar je mocht er pas in vanaf de derde klas, als ik mij goed herinner.

Wij waren vooral in school en werden daar grondig voorbereid op alles wat later nog komen zou. Leerden machtig goed ontleden om straks gewapend te zijn bij Grieks en Latijn. Mijnheer Princée bracht vaart in dat soort lessen met zinnen als: 'De dominee van Appingedam heeft zojuist, na de dienst, zijn paard geslacht'. Ook een klasgenoot die in korte broek naar school was gekomen werd in zo'n zin ongewild in het middelpunt geplaatst: 'Heeft Edzard echt mooie benen?'

Wat mij bijstaat van Beekvliet is de bezieling en de vreugde van het studeren waarin docenten leerlingen probeerden te betrekken. Niet noodzakelijkerwijs hun eigen vak, maar het plezier en het vermogen je dingen eigen te maken waren het belangrijkste. Iemand die daar in een doorgaans niet bij iedereen geliefd vak in uitblonk, was muziekleraar Jan van Wetten. Die klassen vol, soms ongeïnspireerde, leerlingen in zijn lokaal kreeg, en in de eerste twee leerjaren waren zij en hij tot elkaar veroordeeld. Van een flink deel van die leerlingen maakte hij gemotiveerde deelnemers, voorkeur voor klassieke muziek of niet. Hij wist die muziek toegankelijk te maken door je te laten luisteren, én mee te laten lezen in een door hemzelf ontwikkelde variant op het notenschrift, dat niet iedereen kende. De Schilderijtentoonstelling (1874) van Modest Mussorgsky was op die manier ineens voor iedereen te volgen en te waarderen. Een beetje zoals te gast zijn aan de eettafel van een vreemde keuken.....

Maar op school draait het niet alleen om de lessen, maar vooral ook om de pauzes en wat er op het sportveld te beleven viel. Softbal, ja, atletiek, ook, en basketbal, vooral veel basketbal. In de pauzes kon je melk halen in kleine kwartliter pakken van Campina. Je moest daarvoor wel een pasje laten zien, in jaarlijks veranderende kleuren.

Beekvliet was voor mij in 1983 ook best ver weg. Letterlijk in dit geval, want ik woonde in Helvoirt en fietste zo'n veertien kilometer naar school. Een briefje moeten halen bij Minkels was voor mij dan ook een maatregel met gevolgen, want zo moest ik nog vroeger van huis. De fietstocht door dorpen, over dijken en tussen de weilanden was een fundamenteel onderdeel van wat je op Beekvliet leren kon. Voor je op school was, of al weer thuis, had je de tijd om over veel

verschillende dingen na te denken en het landschap in je op te nemen. Dat landschap is de afgelopen dertig jaar tamelijk drastisch veranderd. Maar sommige kenmerkende onderdelen, maken Brabant Brabant, toen, nu, in de toekomst, maar ook al in een verder verleden. Zijn het niet de langgevelboerderijen met hun luiken in oud-groene kleur, de rijen ruisende populieren langs de straten en op de dijken? Is het niet zo als Harriet Laurey voor 1955 al dichtte:

Sonnet voor Brabant

*Op weg naar Brabant wordt de wereld warmer,
Inniger leven doet zich aan mij voor,
Vanuit de lage hoeven dringt het door
En rekt zich uit in de gestrekte armen*

*Van populieren duizelend van licht.
Dit licht, ik kom het in de mensen tegen.
Ik zie het in hun oogopslag bewegen
En rimpels krijgen op een oud gezicht.*

*En nergens is het kinderlijk geluid
Zo zuiver afgestemd op vogelzingen,
En nergens komen de gewone dingen
Zo openhartig voor zichzelf uit.*

*En nergens ligt een glimlach zo gereed
Als waar de wereld land van Brabant heet.*

De afzonderlijke onderdelen uit dit gedicht kwam ik tegen op mijn tochten op weg naar school en huis. Ik sloeg ze op in mijn gedachten en medio 2013 kwamen ze me bijzonder goed van pas. Niet alleen die wezenskenmerken van mijn omgeving, maar ook dit gedicht. Ik was net begonnen met een onderzoek voor een boek. Geen vermoeden, toen, dat dat nog zeker drie jaar in beslag zou nemen.

Maar in 2016 publiceerde ik *De zussen Van Gogh*. Waarin het Brabantse land, maar ook de vorm van verheerlijking, zoals hier in een gedicht, een belangrijke rol spelen. De middelste dochter, Lies van Gogh zou later schrijfster en met name dichteres worden. In hun Helvoirtse tijd schreef zij voor hun grootvader Vincent van Gogh, de dominee van Breda, een gedicht over ter gelegenheid van zijn

zestigjarig predikantschap (1871). En ook toen haar oudste broer Vincent naar Londen trok (1873) om daar zijn carrière als kunsthandelaar voort te zetten, liet zij hem niet weggaan zonder een gedicht waaraan zij hechtte en waarin zij hem herkende, mee te geven op zijn reis. Als goede wens en herinnering aan thuis. Dat laatste is iets wat mij met Brabant, met die boerenhoeves en die populieren en dat grasland bindt. Het is een herinnering aan thuis, zeker nu ik al jaren in Amsterdam woon. Die tochten van en naar Beekvliet maken van die herinnering een fundamenteel onderdeel uit. Zo sterk dat ik ruim dertig jaar later in een deel van mijn werk bezig ben juist dát te omschrijven. De gevoelens, de ervaringen en het beleven in de wereld van toen. Grof weg tussen 1850 en 1890, in een Brabant dat sindsdien sterk is veranderd, maar waar sommige dingen ook hetzelfde zijn gebleven. Dat zijn de dingen die je moet ervaren in de mensen, door er te zijn, er te leven en het in je op te nemen.

De man die op de klassenfoto hoopvol naar zijn leerlingen kijkt, begon zijn eigen tijd op Beekvliet als leerling om later priester te worden. Hij heeft het schoolleven enorm zien veranderen en hoewel Ad Smits nooit zal hebben bedacht als laatste geestelijke het licht voor een heel tijdperk uit te doen, zou hij toch vandaag met trots naar die klas hebben kunnen kijken. Zoals hij dat hier ook doet, wanneer die klas, voor heel even, symbool zou kunnen zijn voor de hele school. Waar waarden met oog voor de omgeving, geloof en wereld worden weergegeven en waar men zich steeds opnieuw en op glorieuze wijze aan de toekomst lijkt aan te passen. Beekvliet, dus meer dan een herinnering.

Willem-Jan Verlinden, de zussen Van Gogh, uitgeverij Querido 2017, 280 pagina's, € 15,-

De zussen Van Gogh is het intrigerende levensverhaal van de drie zussen van Vincent (Anna, Lies en Wil), verteld tegen de achtergrond van een roerige periode in de geschiedenis en gebaseerd op de door hen zelf geschreven brieven en andere familiedocumenten. www.dezussenvangogh.nl

Van Willem-Jan Verlinden verscheen, in samenwerking met Kristine Groenhart, in 2013 ook *Hoe ik van Londen houd*, - wandelen door het Londen van Vincent van Gogh- Over zijn vormende jaren als kunsthandelaar in de Britse

hoofdstad en Parijs voorafgaand aan zijn veel bekendere kunstenaarschap. *Hoe ik van Londen houd* was aanleiding voor het boek naar Anna, Lies en Wil: *de zussen Van Gogh*.

Getroffen door sfeer, kleur, compositie en vorm

Jan Lurinks, tekendocent

Docent tekenen Jan Lurinks heeft vanaf 1957 tot 1992 op Beekvliet vele honderden jonge leerlingen de beginselen van het tekenen en schilderen bijgebracht. Sommigen van hen raakten dermate geïnspireerd dat zij in de kunstzinnige richting verder studeerden.

Ook buiten school werd Lurinks veelvuldig geraakt door de sfeer van de omgeving, die hij kunstzinnig wilde verbeelden. Op vakantie, vaak in Frankrijk, zette hij geregeld de auto aan de kant om een impressie te maken van een kleurrijk landschap of een sfeervol dorpsgezicht. Soms ook zocht hij een plek op waar hij geraakt werd door de compositie van het stadsbeeld, dat hij in bijvoorbeeld een potloodtekening wist te vangen.

Hierbij de overwegingen bij één van de zeer vele afbeeldingen van aquarellen en tekeningen, die hij in de jaren 1975-1995 in Frankrijk heeft gemaakt.

Provence (Fr.), aquarel 1987 Jan Lurinks

Jan Lurinks:

“Waarom heb ik juist deze werken gemaakt?

Al rondrijdend en rondkijkend in de omgeving, waarin je verblijft, word je getroffen of door de sfeer, of door de kleur, of door de compositie, of door de vorm van het landschap/ het (de) object(en).

Die sfeer, kleur, compositie en vorm probeer je dan op jouw eigen wijze op papier of doek te zetten met potlood of verf.

Daarbij moet je vrij snel werken, omdat binnen een uur die sfeer, kleur en vormen, bijvoorbeeld schaduwen, heel anders kunnen zijn.

En zoals met alles: de ene keer lukt dat beter dan de andere keer.”

Op Beekvliet werkten we al heel vroeg met Windows!

Door Marnix Lamers (1989)

Klop klop....klop klop....midden in mijn slaap werd ik wakker van het geluid tegen mijn raam op de begane grond. Eerst schrok ik natuurlijk en daarna dacht ik: welke mafkees is dat nou weer? Het zal geweest zijn rond 1987. Zomaar een doordeweekse nacht. Ik lag lekker te ronken, en verhip....mijn vriend S. klopte gewoon op mijn raam, in de diepe donkerte. Wat kwam hij doen? Hij had een snoed en ingenieus plannetje, zo bleek. Om zeker te stellen dat hij een dik cijfer zou halen voor een voor hem moeilijk proefwerk....

Hij, kleine jongeman met donkere kraalogen, hij was in zekere zin nooit helemaal wakker in mijn beleving. Of het nu net voor half negen was, of na 15 uur, hij wekte altijd de indruk nog een beetje te slapen. Behalve dus 's nachts. Dan leefde hij op. Dan gebeurde er van alles in zijn bolletje.

Achteraf was hij in zekere zin een beetje het zwarte schaap in de familie. Zijn broer en zussen waren erg intelligent en haalden consequent hoge cijfers. Hij duidelijk minder. Mij maakte dat echt helemaal niets uit, want ik vond hem de leukste. Zijn familie vond ik saai, veel te braaf! Hij werd mijn vriend toen ik was blijven zitten. We hadden veel lol samen. En vertrouwden elkaar.

Dus niet zo gek dat hij mij uitkoos. Wat was zijn idee? Hij had het volgende bedacht: om zo tegen het einde van de middag een raam in de lerarenkamer een ietsiepietsie, stiekem natuurlijk, open te zetten. Net genoeg om het van buiten open te maken, op een moment dat het hem uitkwam, 's nachts dus. En te weinig om het op te merken. De boef! Dat op een kier zetten had hij inderdaad gedaan, zonder gesnapt te worden. Een alarmsysteem was er in die tijd niet. Ongelooflijk eigenlijk, die andere tijden. Wat was er dan te halen daar? Een proefwerk lieve mensen...hij wist waar ze lagen. Het proefwerk

Marnix Lamers

Marnix als 14-jarige, enkele jaren voor het Windowsincident

wiskunde (als ik het goed heb) van de volgende dag. Hij vroeg mij mee te gaan. Ik weet niet meer precies of ik een stuk mee ben gegaan naar school, ik dacht van wel, maar zeker niet naar binnen. Dat durfde ik niet. Hij wel. Hij vond het proefwerk, en heeft zich de rest van de nacht voorbereid. Niet slapen, en met alle vertrouwen op weg naar school. Met succes want hij haalde ineens een ruime 8 ofzo. Het viel de leraar wel op dat zijn cijfer er beduidend bovenuit stak in zijn rijtje prestaties. Maar geen haan die ooit gekraaid heeft naar de ware toedracht.

Dit verhaal wilde al ik een hele tijd naar buiten brengen....gelukt! Wat een lef had hij. En als je zo inventief bent, heb je in mijn beleving al één groot proefwerk

gehaald in het leven. Nee, namen van de betreffende klas en leraar weet ik niet meer..... evenmin weet ik of dit technisch nog kan met de ramen van tegenwoordig. Maar dat lijkt me toch van niet. Wie S. was? Het enige wat ik kan verklappen was dat zijn achternaam alles te maken had met het bewerken van hout zoals ramen.

Kortom, Beekvliet opent deuren en ramen voor iedereen die vooruit wil in het leven!

Marnix Lamers (1989)

75 jaar geleden gefusilleerd

Herdenking gijzelaars Beekvliet en Haaren

Dinsdag 15 augustus 2017 was het 75 jaar geleden dat vijf gijzelaars van de kampen Beekvliet en Haaren op laffe wijze werden gefusilleerd. De gijzelaars dienden in de Tweede Wereldoorlog vanaf mei 1942 als afschrikking tegen mogelijke verzetsdaden in Nederland. De Duitse bezetter nam in augustus 1942 wraak voor een aanslag die door het verzet in Rotterdam was gepleegd. De executie vond plaats diep in de bossen van Goirle op landgoed Gorp en Rovert.

Robert Baelde, Otto graaf van Limburg Stirum en Alexander baron Schimmelpenninck van der Oije (kamp Beekvliet), Willem Ruys en Christoffel Bennekens (kamp Haaren) lieten daarbij het leven.

Op 16 oktober 1942 zou, eveneens na sabotageacties, een tweede golf executies volgen: Jacobus van der Kerkhoff (Beekvliet), Jan Haantjes en Hein Vrind (Haaren) plus twaalf gevangenen uit kamp Amersfoort werden gefusilleerd.

De executies sorteren voor de Duitse bezetter niet het gewenste effect van afschrikking: de verontwaardiging onder de bevolking is groot en het verzet groeit.

Maquette van gijzelaarskamp Beekvliet, te zien op de reizende expositie

Ex-gijzelaar Leo de Waal (98) bezoekt expositie

Bij de jaarlijkse herdenking leggen nabestaanden en andere betrokkenen vijf kransen voor de slachtoffers. Bijzonder was dat de inmiddels 98-jarige en langstlevende ex-gijzelaar Leo de Waal de plechtigheid bijwoonde.

35

Nabestaanden leggen kransen bij het monument ter nagedachtenis aan de omgebrachte gijzelaars

TN 02 17

Vanwege het wrange jubileum is de reizende expositie “Gegijzeld voor de vrijheid” over het kampeven samengesteld, die achtereenvolgens te zien is in de gemeentehuizen van Goirle (t/m 7 sep), Haaren (11-28 sep), Sint-Michielsgestel (2-19 okt) en het provinciehuis te 's-Hertogenbosch (23 okt – 9 nov).

Meer info: www.gedenkplaats-haaren.nl

Prof. dr. D. Bosscher, historicus, schrijver en zoon van gijzelaar hield tijdens het herdenkingsprogramma een indrukwekkende speech: “Het is pas 75 jaar geleden. Het besef van kwetsbaarheid is er ook nu nog.”

Het herdenkingsmonument

Verslag Jaarvergadering over 2016 van Nunc Meminisse Iuvat

Door Kees Quinten

Door een grote vertraging bij de opmaak van de eerste editie van Tempora Nostra in 2017 zijn wij er niet in geslaagd de meeste leden tijdig te informeren over de datum van de Jaarvergadering: 27 juni 2017. Het bestuur van N.M.I. biedt u daarvoor zijn verontschuldiging aan.

Het verslag van de jaarvergadering van 7 juni 2016 wordt ongewijzigd vastgesteld. Het nettoresultaat over 2015 bedraagt ruim 1500, waarbij rekening is gehouden met de posten die in januari 2017 nog ontvangen en betaald moesten worden over 2016.

Omzetten website

Stichting B200 is de overkoepelende organisatie voor het jubileum en de reünie van 2015. Hierin zijn Gymnasium Beekvliet, N.M.I. en Stichting Beekvliet vertegenwoordigd. De definitieve verrekening van de kosten tussen de partners is in 2016 nog niet afgerond. Deze verrekening en de ontbinding van Stichting B200 zal in 2017 plaatsvinden. Het voorschot van 24.000 dat N.M.I. aan de Stichting B200 heeft verstrekt is naar verwachting voldoende voor de betaling van de kosten van de reünie.

Het omzetten van de website Beekvliet200.nl naar N.M.I. is in 2016 nog niet voltooid. Deze omzetting en de nieuwe inrichting van de website zal in 2017 plaatsvinden. N.M.I. is op zoek naar mensen die willen helpen bij het beheer van deze website.

Archief

In 2016 is verder gewerkt aan het beheer van het archief van de reünistenvereniging. Vóór en tijdens de reünie is een grote hoeveelheid foto- en filmmateriaal bijeengebracht. Door het opheffen van de Foto en Filmbank Noord-Brabant is het materiaal dat N.M.I. daar ondergebracht had alleen nog beschikbaar op Beekvliet200.nl.

Dimphy van den Heuvel (examenjaar 1985) neemt wegens drukke werkzaamheden afscheid als bestuurslid. Zij heeft sinds juni 2013 deel uit gemaakt van het bestuur van N.M.I. Voorzitter Martijn van Hulten spreekt zijn dank uit voor haar grote inzet en haar gezellige bijdrage aan de vergaderingen. Dennis Vorstenbosch (examenjaar 2011) wordt door de Jaarvergadering benoemd als nieuw bestuurslid.

37

TN 02 17

Oud-Beekvlieters in het nieuws

door Peter van Overbruggen

Regelmatig komt de redactie van Tempora Nostra publicaties over oud-Beekvlieters tegen in persberichten uit kranten, tijdschriften of van internetsites of andere social media. Een verkorte weergave hieruit volgt hieronder.

Promotie-onderzoek Luuk Heijmans

Luuk Heijmans promoveerde gisteren aan de Technische Universiteit Eindhoven. Luuk is oud-leerling van basisschool Het Kiemveld in Den Dungen en van gymnasium Beekvliet in Sint-Michielsgestel. Heijmans deed onderzoek naar de elektrische lading van plasma. Dat onderzoek deed hij grotendeels bij het bedrijf ASML.

Bron: Brabants Dagblad, 14 februari 201

Ineke Strouken, boegbeeld van levend erfgoed

32 Jaar lang was Ineke Strouken directeur van Kenniscentrum Immaterieel Erfgoed Nederland en in die rol voorvechter van tradities en volkscultuur in Nederland. Die passie kreeg ze ooit door een leraar van Beekvliet, Willy Knippenberg. Geen wonder dat ze ook nog bestuurslid is van de Stichting Knippenbergprijs, die tweejaarlijks een penning uitreikt aan een persoon of instelling die een activiteit ontplooit in de geest van Knippenberg.

Zwarte piet

Het was de meest vervelende periode in haar carrière. Ze werd bedreigd en gedwongen zich tijdelijk terug te trekken uit de publiciteit. Tegelijkertijd was de verhitte discussie rond Zwarte Piet misschien wel het beste voorbeeld van de groeiende waarde en betekenis van tradities en volkscultuur. (...) Strouken had in dat gekrakeel geen uitgesproken mening. Ze stelde slechts vast dat tradities zich altijd aanpassen aan de tijd. "Anders verdwijnen ze. Sint en Piet is een verhaal. Dat Piet zwart moet zijn, is ook maar ooit bedacht." Maar zelfs zo'n nuancering ging een aantal Nederlanders te ver. Juist Strouken diende, als boegbeeld van het Nederlands erfgoed, Zwarte Piet te beschermen, zo klonk het verwijt.

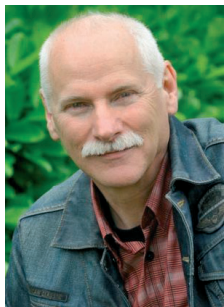
Willy Knippenberg

Tweeëndertig jaar liefst maakte Ineke Strouken zich als directeur sterk voor immaterieel erfgoed. De kiem voor die passie werd al vroeg gelegd. Strouken werd in 1951 geboren in Tegelen en groeide op in Goirle. De Helmondse priester en historicus Willy Knippenberg was daar haar grote inspirator. “Hij gaf in Goirle lezingen bij de Heemkundekring. Ik was 10 of 11 jaar en ging dan al luisteren. Toen ik 16 was – ik had nog paardenstaartjes – zat ik al bij vergaderingen van Brabants Heem. Ik wist toen al dat ik me niet wilde specialiseren in gebouwen en oude spullen, maar juist in de geschiedenis van gewone mensen, van alledaagse dingen.”

Bevlogen

De bevlogenheid verdwijnt niet nu ze geen directeur meer is van het kenniscentrum, dat als organisatie een zelfstandig onderdeel is geworden van het Nationaal Openluchtmuseum in Arnhem. Sterker nog, Strouken kan zich nu focussen op wat ze het liefst doet; lezingen geven, boeken en artikelen schrijven. (...) “Ik kan me nu richten op de inhoud, het eigenlijke vak, in mijn eigen tempo. Daarverheug ik me op.”

Bron: Eindhovens Dagblad, 12 april 2017 door Frank van den Heuvel

Oud-vakbondsman Henk van Rees (68) ‘Van barricaden naar zachte sector’

Oud-Beekvlieter Henk van Rees (ex. 1967) gaf in het Brabants Dagblad een uitvoerig interview weg, waarin hij openhartig vertelt over zijn jeugd, zijn scholing, zijn werk, zijn vaderschap en zijn nieuwe functie.

(...) “Die jeugd heeft mij gevormd. Voor mensen die moeten zwoegen, daar wilde ik voor knokken. Strijden tegen onrecht en het verschil maken. Maar ook proberen om partijen samen te brengen. (...) De boerenzoon zonder kapsones groeide als regiocoördinator van FNV Bondgenoten uit tot boegbeeld van de vakbond. (...) “Het was een roeping”, zegt Van Rees. (...)

Anderhalf jaar geleden ging hij officieel met pensioen, maar hij is er de man niet naar om achter de geraniums te gaan zitten. Onlangs maakte de Geleense ouderenzorgorganisatie Vivantes bekend dat hij de nieuwe voorzitter is van haar raad van toezicht. (...) Van de barricaden naar de ‘zachte’ zorgsector. Een verrassende keuze? Niet voor wie Van Rees wat beter kent. “Met Wilma, mijn vrouw, zorg ik al jaren voor mijn zus Sylvia. Ze woont bij PSW, een instelling voor gehandicapten in Nederweert. Eerst zat ze ergens anders. Daar kreeg ze

niet de tijd en aandacht die ze verdient. Want daar begint alles mee: liefdevol met je bewoners omgaan. Ik ben Sylvia's curator. We gaan vaak naar haar toe en zij komt hier logeren. We zijn ook de zorgouders van Bernadette, de meervoudig gehandicapte dochter van een echtpaar dat ging boeren in Frankrijk en haar niet kon meenemen. Ze woont bij Daelzicht. Bernadette kan alleen wat klanken uitstoten en moet worden gevoerd. Maar als ze bij ons is, lacht, straalt en schreeuwt ze. Zo kun je het verschil maken. Als mens."

Waarom hij dit doet, zich ontfemen over andermans gehandicapt kind?

De spraakwaterval valt even stil en krijgt vochtige ogen. "Nou moet ik oppassen", zegt hij. Waarom? "Omdat ik geloof in voorbeeldgedrag. Ben goed voor je naasten. Het is een waarde die ik ook onze kinderen, Jasper en Joep, wil meegeven. Na mijn pensionering wilde ik wat maatschappelijk zinvols gaan doen. Via Sylvia en Bernadette kwam ik op de zorg. Vrij snel werd ik door zo'n bureau gevraagd als lid van de raad van toezicht van Dichterbij, een zorginstelling in Gennep. En nu dus als voorzitter bij Vivantes." (...) De werkvloer bij Vivantes verheugt zich op zijn komst. Zijn bevrogenheid is Van Rees vooruitgesneld. 'Eindelijk een man die écht aan onze kant staat', klinkt het onder het personeel, dat afgelopen tijd veel voor de kiezen kreeg. (...) Sinds zijn pensionering heeft Van Rees wat meer tijd voor zijn politieke passie, in dienst van de PvdA. De partij die zo'n enorme kiezersklap kreeg. Hij coördineert ook de collecte voor Amnesty International in Oirschot. En hij geniet van zijn diepe tuin. "Lekker met je handen in de grond wroeten, zoals vroeger thuis."

40

Bron: Brabants Dagblad 17 mei 2017 door Serge Sekhuis

Tim Mooren (ex. 2014) fietst 2000 kilometer in Afrika

Hij fietst voor het goede doel, A-STEP, een Keniaanse organisatie die jongeren via sport steunt in hun ontwikkeling. Hbo-opleiding Sportkunde Amsterdam stuurt ieder jaar studenten om bij het Victoriameer het project te ondersteunen.

Tim kon toen tot zijn spijt niet mee. Daarom bedacht hij de fietstocht van 2.000 kilometer om viasponsors 5.000 eurooptehalen, via zijn speciale site timinafrika.wordpress.com. Zijn oude school Beekvliet helpt hem al bij zijn actie, ook De Tweewieler doet mee. In de woonkamer van zijn ouderlijk huis aan de Reitselaan vertelt Tim dat hij het prima had gevonden als er iemand had meegewild. "Ik ga nu in mijn eentje; kan ik eens kijken hoe het er met mezelf voorstaat." (...)

Ook zijn oma in Vught helpt Tim. “Ik ga steeds bij haar eten en dan vinkt ze weer een lijst van zaken die ik moet weten of regelen af. Heel lief!” (...)

Waar hij vooral voor gewaarschuwd is, zijn de nijlpaarden en de krokodillen langs het water. “Ik ga daar niet mijn tentje opzetten”, zegt hij wijselijk. “De meeste wilde dieren zitten in de wildparken en daar mag ik op de fiets niet in.” (...) Tim gaat zijn droom achterna. “Ik wil al langer op avontuur, dat ga ik nu doen. Dat is zeker spannend, maar ik heb er zin in.”

Bron: Brabants Dagblad, 20 mei 2017 door Marleen Duijf

Winy Maas: ‘Ik voel me soms nog steeds Calimero.’

Een bijzonder lang gesprek met architect Winy Maas (ex. 1977) stond in juni 2017 te lezen in het Financieel dagblad. Voor wie van het hele interview kennis wil nemen staat hieronder een link vermeld.

(...) De stedenbouwkundige en architect, bekend van onder andere de Markthal in Rotterdam en de glazen gevel van Chanel op de P.C. Hooftstraat in Amsterdam (...) is de snelle, soms onbegrijpelijke prater, de vrije geest die graag heilige huisjes van opdrachtgevers omverkukelt. Niet uit pedanterie – vaakarchitecten

eigen – maar gewoon ‘omdat het altijd beter, leuker, anders kan’. Maar vragen over zijn privéleven laat hij liever onbeantwoord. Ooit heeft zijn gezin last gehad van een stalker. ‘Door succes gebeuren soms rare dingen.’ (...) Bij weinig architecten is de fantasie zo aan de macht. (...)

Op zeker moment zegt Maas dat het stinkt: ‘De boeren zijn aan het gieren.’ De opmerking verradt zijn achtergrond in Schijndel, Brabant. Zijn moeder was bloemist, zijn vader had een tuincentrum. Het lag in de lijn der verwachting dat hij het tuincentrum zou overnemen, maar hij besepte al vroeg dat daar zijn toekomst niet lag.

Maar mooi blijft hij zijn afkomst wel vinden. ‘Ik ben vanuit de aarde begonnen. Door het vak van mijn ouders en door mijn opleiding aan de Rijks Hogere School voor Tuin- en Landschapsinrichting in Boskoop leerde ik over planten en beesten. Erna wilde ik mijn visie verbreden en ben ik stedenbouw en architectuur gaan studeren in Delft. Het is een combinatie die mijnhandschrift herkenbaar heeft gemaakt.’ (...)

Hij dankt de naam Winy aan zijn moeder, die in de tijd van zijn geboorte huishoudster was en op een jongetje paste met die naam. Ze was gek op hem. Vaak weten mensen niet of Winy een man of een vrouw is, maar Maas zit daar niet

mee. Een gezin in Schijndel naar Brabants recept. Zijn moeders familie bestond uit zestien broers en zussen, het was er altijd gezellig. Winy en zijn een jaar jongere broer Geert vierden carnaval en bedachten sketches voor de vele familiebruiloften. Winy speelde trompet in het fanfareorkest. Toch was het niet zijn wereld. 'Dat pak en die platte humor, verschrikkelijk.'

Winy was al jong ambitieus. Broer Geert: 'Op de lagere school won hij altijd de eerste prijs met stoeptekenen. Op het gymnasium haalde hij negens en tienen. Op de Rijks Hogere School voor Tuin- en Landschapsinrichting in Boskoop slaagde hij cum laude. Voor minder ging mijn broer nooit. Hij voelde zich al jong een einzelgänger, hij gaf zich nooit helemaal over aan het dorp.'

Maas zelf heeft het in dit opzicht over het Calimero-gevoel. 'Als je opgroeit in de provincie denk je dat de rest van het land je als achterlijk ervaart. Ik dacht: ik ga eens bewijzen dat ik niet achterlijk ben.' Of dat Calimero-gevoel nog steeds in hem zit? 'Soms zijn er momenten dat ik dat gevoel ben ontstegen, maar de wereld is nog steeds heel groot.' (...)

Beekvliet

Maas deed zijn best om van zijn zachte g af te komen. 'Het accent speelt nu alleen nog op als ik in een Brabants café zit.' Op Gymnasium Beekvliet, in Sint-Michielsgestel, brak zijn wereld open. 'De school was een oud seminarie, waar voormalige priesters en ongelooflijk linkse PSP'ers lesgeven. Het leek op de omgeving die Donna Tartt beschrijft in De verborgen geschiedenis. De school moest zich bewijzen, ik wilde me bewijzen. Verscholen in de bossen van het seminarie hadden we onze eigen brouwerij en we spraken over kwesties die de Club van Rome aankaartte. Schrikbeelden die we zagen op zwart-wit-tv's. Dat we in ons gedrag moesten ingrijpen om de aarde maakbaar te houden.'

Harrie Kapteins

Nieuwe inzichten volgden. 'Mijn leraar Nederlands, Harrie Kapteins, was een schrijver en dichter uit Amsterdam en had op school een eigen bibliotheek. Ik leerde de boeken van Willem Frederik Hermans kennen en kon niet meer stoppen. Die waterval van knorrig denken, bizar. Onder professoren... er komen nog steeds zinnen bovendrijven.' Broer Geert: 'Hij wilde de wereld verbeteren. Zo ging hij op zijn 19de naar de gemeenteraad met de vraag waarom er niets gebeurde aan dat saai, tochtige Schijndelse dorpsplein.' Drieëndertig jaar later ontwierp hij voor dat plein de Glazen Boerderij, een eerbetoon aan zijn dorp. (...)

(...) Bij het afscheid zegt hij: 'Jeetje, het leek Zomergasten wel. Je hebt heel veel besproken. Maar we gaan dit alles toch wel redigeren hè?'

Bron: Financieel Dagblad, 8 juni 2017, door Karin Kuijpers

<https://fd.nl/fd-persoonlijk/1205034/ik-ben-geen-architect-die-zijn-baby-aflevert-en-m-dan-loslaat>

Winy Maas supervisor Eindhovense binnenstad

(...) Met het aanstellen van Winy Maas als supervisor wil Eindhoven 'een kwaliteitsslag maken naar een aangenaam verblijfsklimaat met allure' (...) In vergelijking met Strijp-S bleef het stadscentrum wat achter, meent het college van B en W. (...)

Maas moet helpen om de binnenstad te ontwikkelen tot een centrum 'dat de concurrentie aankan met andere attractieve centra in de wereld', uiteraard op de eigen Eindhovense schaal. Dat kan door het verder verdichten van de binnenstad via hoogbouw. Ook moet het centrum aangenamer worden, met meer groen en water, meer mogelijkheden voor ontmoeting en meer beleving. (...) Maas ziet de opdracht als een aantrekkelijke uitdaging: „Het centrum van Eindhoven lijkt van niemand te zijn, terwijl Eindhoven als het gaat om hightech en design een heel sterk profiel heeft. In andere steden bepaalt het centrum juist vaak de identiteit.”

Maas (1959, geboren in Schijndel) is architect, stedenbouwkundige, landschapsarchitect en één van de oprichters van het bureau MVRDV. Dat heeft onder veel meer de Effenaar en Flight Forum, maar ook de Markthal in Rotterdam ontworpen. Ook is MVRDV betrokken bij het plan Nieuw Bergen van SDK Vastgoed voor de omgeving Deken Van Somerenstraat. Maas is ambassadeur van de Dutch Design Week.

Bron: Eindhovens Dagblad 20 juli 2017 door Michel Theeuwen

Steffie Rombouts (30) promoveert aan UU op onderzoek naar de behandeling van alvleesklierkanker

(...) Het proefschrift toont aan dat één op de drie patiënten met een lokaal gevorderde alvleeskliertumor na behandeling met FOLFIRINOX alsnog kan worden geopereerd. Uit het promotieonderzoek blijkt dat de technieken veilig kunnen worden toegepast en kunnen leiden tot een aanzienlijke verlenging van de levensduur van deze patiënten.

Beekvliet

Nadat Rombouts, dochter van Bossche burgemeester Ton Rombouts, in 2005 slaagde voor haar eindexamen aan Gymnasium Beekvliet, verhuisde zij van Den Bosch naar Utrecht en behaalde daar in 2013 haar doctoraal Geneeskunde. Daarna startte zij met medisch wetenschappelijk onderzoek. Per 1 juli 2017 start Rombouts met de opleiding tot oogarts in het Vrije Universiteit Medisch Centrum in Amsterdam, waar zij momenteel woont.

Bron: Brabants Dagblad, 12 juni 2017 door Paul Roovers

Gabriël Oostvogel (ex. 1974) neemt begin 2018 afscheid van De Doelen

Gabriël Oostvogel (foto: De Doelen © RV)

“Ik kijk met enorm veel genoeg terug op mijn tijd bij de Doelen en ben trots op wat er in die periode is bereikt, maar ik wil ook mooie projecten daarbuiten doen”, legt Oostvogel uit. De binnenkort oud-directeur is 62 jaar oud. “Als ik nog andere dingen wil doen, moet ik het nu doen”, stelt hij. “Na het prachtige jubileumjaar wordt het daar nu tijd voor.”

Oostvogel begon in 2000 bij de Doelen. (...)

Voorzitter Jan Loorbach: “Gabriël heeft gedurende vele jaren enorm veel betekend voor de sterke lokale inbedding, de nationale reputatie en de voortrekkersrol in het Nederlandse muzikale veld van de Doelen.”

Bron: www.dedoelen.nl

‘Deze plaat veroorzaakte een muzikale waterscheiding bij me’

In de rubriek ‘De Omslag’ in het dagblad Trouw wordt steeds een persoon gevraagd naar de invloed van een boek of kunstwerk. In juni 2017 gaf Gabriël Oostvogel aan dat bij hem een muziekstuk beslissend in zijn leven is geweest.

(...) Deze week Gabriël Oostvogel met ‘Grupo Folklórico Y Experimental Nuevayorquino’

Komt muziek eerder in aanmerking voor een ommekeer dan andere kunstvormen? “Ik ben alle genres nagegaan en dan kom ik zo op vijf, zes dingen die flinke sporen in mijn hersenpan hebben achtergelaten. Daaronder een boek: ‘The Quiet American’ van Graham Greene, over de relatie tussen cynisme en naïviteit. Voor mij als naïeve jongeling was dat een eyeopener. Wat extra indruk maakte, is dat Greene in deze roman uit mijn geboortjaar 1955 al het verwoestende effect van de Amerikaanse inmenging in Vietnam voorspelde.

Ik denk wel dat muziek directer binnenkomt dan andere kunstvormen. Daarom wilde ik bijna kiezen voor het pianotrio van Ravel. Rond mijn 25ste vond ik dat ik meer ‘klassiekers’ moest kennen in zoveel mogelijk kunstvormen, en ik leende allerlei platen bij de bibliotheek. Dat pianotrio was voor mij de poort naar de kamermusiek van de 20ste eeuw - van Schönberg tot Sjostakovitsj - maar daarmee ook naar een andere wereld, een andere manier van denken. Die hele periode was belangrijk voor me: ik studeerde nog, werkte al een beetje als architect,

liftte vaak naar Italië en Spanje waar ik oude architectuur en kunst opzocht, en maakte muziek. Chaotisch maar geweldig.”

Toch is het ‘Grupo Folklorico Y Experimental Nuevayorquino’ geworden. “Een dubbelelpee uit de New Yorkse salsascene, verschenen in 1975. Ik luisterde toen vooral naar jazz. Daarin hoorde ik wel de energie en idiotie die ik in de popmuziek uit die tijd miste. En daar kwam dus ineens met ‘Grupo Folklorico Y Experimental Nuevayorquino’ een latinkant bij, die ik helemaal niet kende. De plaat veroorzaakte een muzikale waterscheiding bij me. (...) Ik had er alleen nog een mythisch cassettebandje van. Tot ik rond 1995 een New Yorkse percussionist tegen het lijf liep. ‘Goh, ken jij die plaat van Grupo Folklorico?’ vroeg ik hem. De elpee bleek een waar begrip onder muzikanten. Een jaar later kocht ik bij een postorderbedrijf in New York alle veertien exemplaren die ze daar hadden, en heb die in mijn vriendenkring uitgedeeld.”

Kan een omslag door een kunstwerk ook in het dagelijks leven effect op een mens hebben? “Het is bij mij misschien niet een-twee-drie aanwijsbaar in mijn dagelijks handelen, maar dat je denken wordt beïnvloed door kunst, daar ben ik van overtuigd.”

Bron: Trouw, 25 juni 2017 door Joost van Velzen

Cor Mennen: “De bisschoppen zijn laf.”

Oud-Beekvlieter Cor Mennen (ex. 1963) heeft gedurende zijn werkzame leven als priester nooit een blad voor de mond genomen, tot ergernis van velen. Ook na zijn pensioen blijft hij – blijkens een interview in Trouw - zeggen wat hij denkt. ‘De bisschoppen zijn verschrikkelijk laf.’

(...) Het afscheid van de parochie in Oss waar hij sinds 2003 werkte, was feestelijk. “Zelfs het Brabants Dagblad was positief verbaasd dat er zoveel mensen waren. Alsof ze dachten dat alle katholieken in Oss waren weggelopen.” Een van zijn laatste wapenfeiten als pastoor was zijn kerstpreek van vorig jaar die nou niet echt aansloot bij het algemeen heersende kerstgevoel van ‘Vrede op aarde, in de mensen een welbehagen’. Mennen ageerde daarin tegen abortus, euthanasie en het homohuwelijk. Het leidde allemaal tot de inmiddels bijna vertrouwde verontwaardiging en opschudding. Zoiets doe je niet in de kerstnacht, vonden nogal wat mensen. Maar hij kreeg ook bijval. (...)

U doet wel uw mond open en dat wordt u niet altijd in dank afgenomen. Mensen lopen bij u de kerk uit, haten u soms. Ligt u daar wakker van?

“Nee, daar lig ik niet wakker van.” (...)

Beekvliet

Toen Cor Mennen op het kleinseminarie - een internaat voor jongens die priester willen worden - zich een keer niet goed had gedragen en straf kreeg, voegde de studieprefect eraan toe: "Je hebt een scherpe tong". Dat geprononceerde, je mond open doen, heeft er volgens Mennen altijd ingezet. Net als het verlangen om priester te worden. "Ik weet niet dat ik het niet wilde. Ik speelde als kind misje. Dan had ik een kazuifel aan dat een buurvrouw had gemaakt van een parachute uit de oorlog. Zo'n mooi glimmend geval. En ik had zo'n klein altaartje. Ik deed in de Goede Week alle plechtigheden, in mijn eentje want niemand had belangstelling. Ze vonden het te lang duren." In 1969 werd hij samen met zes andere mannen tot priester gewijd. (...)

Bij de komst van Gerard de Korte naar het bisdom van Mennen, ruim een jaar geleden, stond de emeritus pastoor bepaald niet te juichen. "Te veel bruggen bouwen en hartelijkheid, te weinig de Waarheid", daar kwam de kritiek wel op neer. (...) Dat streven naar verzoening is heel mooi, maar botst natuurlijk met mijn visie op het geheel. Het is mijn bisschop, ik kan er verder niets aan doen." (...)

Zijn voorzichtige kritiek op bisschop De Korte is niets vergeleken met de ergernis die een andere bisschop, die van Rome, bij Mennen losmaakt. Volgens de emeritus pastoor zoekt paus Franciscus met zijn opvallende uitspraken over homo's, gescheidenen en mensen die samenwonen de randen van de orthodoxie op en zorgt hij zo voor veel te veel verwarring.

U zegt dat Franciscus mensen aanzet tot ketterij. (...)

"Ik ben me ervan bewust dat dit uitdagend klinkt, maar als de paus zich zo gedraagt, dan moet ik dat doen. Hij doet mij denken aan de gemiddelde pastoor van de jaren zeventig hier in Brabant. En dat is geen compliment. Die zeiden ook allemaal: we zijn een open, hartelijke en barmhartige kerk. Maar zodra je er tegen ze was, sloegen ze je tegen de grond. Dat doet deze man ook. Je moet eens kritiek op hem hebben. Dan is hij ongenadig."

Over de toekomst van de rooms-katholieke kerk in Nederland is Mennen somber. De parochiestructuur is volgens hem niet lang levensvatbaar meer. Liever een grote kerk in de regio optuigen en daar alles op inzetten, dan krampachtig kleinere kerken openhouden, meent hij. "God is weg. Dat is eigenlijk het meest tragische van de hele situatie. (...)

Ook u moet maar afwachten of u in de hemel komt en niet verloren gaat.

"Dat moet Onze Lieve Heer maar uitmaken. Misschien had ik liefdevoller moeten zijn. Dat biecht ik ook altijd."

Heeft u het gevoel dat u wel uw best heeft gedaan?

"Ik probeer mijn best te doen." Lachend: "Het zou wel makkelijker zijn als iedereen een beetje was zoals ik. Dan hoefde ik niet zo hard te roepen. (...)

Bron: Trouw 27 juni 2017 door Stijn Fens

Personalia

Geboren

- Op 26 april is geboren Loek, zoon van René Quinten (1997) en Jikke Bastiaansen (sinds 2016 docent maatschappijleer op Beekvliet), kleinzoon van Kees Quinten (1967, en docent aardrijkskunde op Beekvliet tot 2012)
- Op 6 mei is geboren Floris, zoon van Camiel Boon (1998) en Karlijn de Nie.

Getrouwd

- Op 6 mei zijn Frederike van Daalen en Reinier Zoomers (beiden 2007) getrouwd.
- Op 21 juli zijn Lisa van Weert en Paul Groenendaal (beiden 2008) getrouwd.

Afgestudeerd

- Op 10 april behaalde Ieke Straathof (2012) cum laude haar masterdiploma Marketing Management aan Tilburg University.
- Op 20 juni behaalde Marco van Erp (2011) zijn masterdiploma Mechanical Engineering aan de Technische Universiteit Eindhoven.
- Op 6 juli ontving Lotte Somers (2011) haar diploma Toegepaste Wiskunde aan Fontys Hogeschool te Tilburg.
- Op 7 juli behaalde Sovana van Engelen (2012) haar diploma Management Accountancy aan Avans Hogeschool te 's-Hertogenbosch.
- Op 11 juli ontving Mark van Uden (2012) zijn masterdiploma Operations Management and Logistics aan de Technische Universiteit Eindhoven.

Gepromoveerd

- Op 13 februari is Luuk Heijmans (2006) gepromoveerd aan de TU Eindhoven. Zijn proefschrift was getiteld 'Quantifying plasma particle lofting'.
- Op 12 april promoveerde Anne Jansen (2007) aan het Academisch Medisch Centrum (AMC), verbonden aan de Universiteit van Amsterdam, op een proefschrift getiteld 'Degradate or degenerate: Glial protein degradation in Huntington's Disease'.
- Op 19 april is Sophie Spoorenberg (2002) aan de RU Groningen gepromoveerd. De titel van haar proefschrift is 'Embracing the perspective of older adults in organising and evaluating person-centred and integrated care.'
- Op 12 juni is Steffi Rombouts (2005) aan de Universiteit Utrecht gepromoveerd op haar proefschrift 'Advances in locally advanced pancreatic cancer treatment', een medisch-wetenschappelijk onderzoek naar nieuwe behandelingen voor alvleesklierkanker.

Heeft u zelf iets te melden voor deze rubriek?

Laat het ons weten op reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl. Aan alle oud-Beekvlieters die afstuderen: laat het gerust weten aan de redactie van *Tempora Nostra* (reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl) of aan het decanaat van Gymnasium Beekvliet (decaan@gymnasiumbeekvliet.nl). Oud-Beekvlieters die (gaan) promoveren worden zelfs van harte uitgenodigd een exemplaar van hun proefschrift naar Beekvliet te sturen – indien mogelijk bezoekt dan een vertegenwoordiger van de school de promotieplechtigheid. We blijven graag op de hoogte!

Colofon

Tempora Nostra is het blad van de reünistenvereniging Beekvliet, Nunc Meminisse Iuvat. Het verschijnt drie keer per jaar en wordt verspreid onder de leden van de vereniging, sponsors en op Beekvliet.

Bijdragen kunt U per e-mail sturen naar het redactieadres.

De redactie beslist over plaatsing van bijdragen en ze behoudt zich het recht voor om stukken in te korten.

Het volgende nummer van Tempora Nostra verschijnt in december 2017. De kopij daarvoor dient vóór 1 november 2017 binnen te zijn.

De redactie bestaat uit: Jan Lurinks (1952), Kees Quinten (1967), Peter van Overbruggen (1967) (redactievoorzitter), Cees ter Stege (1980) (eindredactie), Mirjan Boot – de Werd (1988), Reggie van Genuchten (1989), Patrick van Aarle (1993) en Bram van Hulten (2014).

Redactieadres:

Kopij, berichten, adreswijzigingen en informatie voor de rubriek Personalia sturen naar: reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl

Opmaak/vormgeving: Studio Blik, Jacqueline Martens, Sint-Michielsgestel

Druk: Drukkerij Rooijmans, Nuenen

Oplage: 750

Tempora Nostra digitaal

Voor leden van de reünistenvereniging is het mogelijk om de teksten van iedere uitgave digitaal toegestuurd te krijgen. Belangstellenden kunnen zich melden op het e-mailadres van de redactie, zoals dat vermeld staat in het colofon. Bij de aanmelding graag naam en (e-mail)adres vermelden.

Het lidmaatschap van NMI kost 15 euro per jaar.

Informatie over Beekvliet en reünistenvereniging:
www.gymnasiumbeekvliet.nl

Doorlopende machtiging voor lidmaatschap NMI

S€PA

Naam incassant	: Reünistenvereniging Nunc Meminisse luvat (NMI)		
Adres incassant	: Gymnasium Beekvliet, Beekvlietstraat 4		
Postcode incassant	: 5271 SM	Woonplaats incassant	: SINT-MICHIELSGESTEL
Land incassant*	: Nederland	Incassant-ID	: NL14ZZZ4021902900000
Kenmerk machtiging	:		

Door ondertekening van dit formulier wordt u lid van en geeft u toestemming aan Reünistenvereniging Nunc Meminisse luvat (NMI) om doorlopende incasso-opdrachten te sturen naar uw bank om een bedrag van uw rekening af te schrijven wegens de jaarlijkse contributie van NMI en uw bank om doorlopend een bedrag van uw rekening af te schrijven overeenkomstig de opdracht van Reünistenvereniging NMI.

Als u het niet eens bent met deze afschrijving, kunt u deze laten terugboeken. Neem hiervoor binnen acht weken na afschrijving contact op met uw bank. Vraag uw bank naar de voorwaarden.

Naam	:				
Adres	:				
Postcode	:	Woonplaats	:	Land*	: .....
Telefoon	:		E-mailadres	:	
Examenjaar	:	Studierichting	:	Beroep	: .....
Rekeningnummer [IBAN]	:		Bank Identificatie [BIC]**	:	
Plaats en datum	:		Handtekening	:	

* Hoofd alleen ingevuld te worden als het land niet Nederland is.

** Geen verplicht veld bij een Nederlands rekeningnummer.

Opsturen naar: Reünistenvereniging NMI
Postbus 31, 5270 AA SINT-MICHIELSGESTEL

